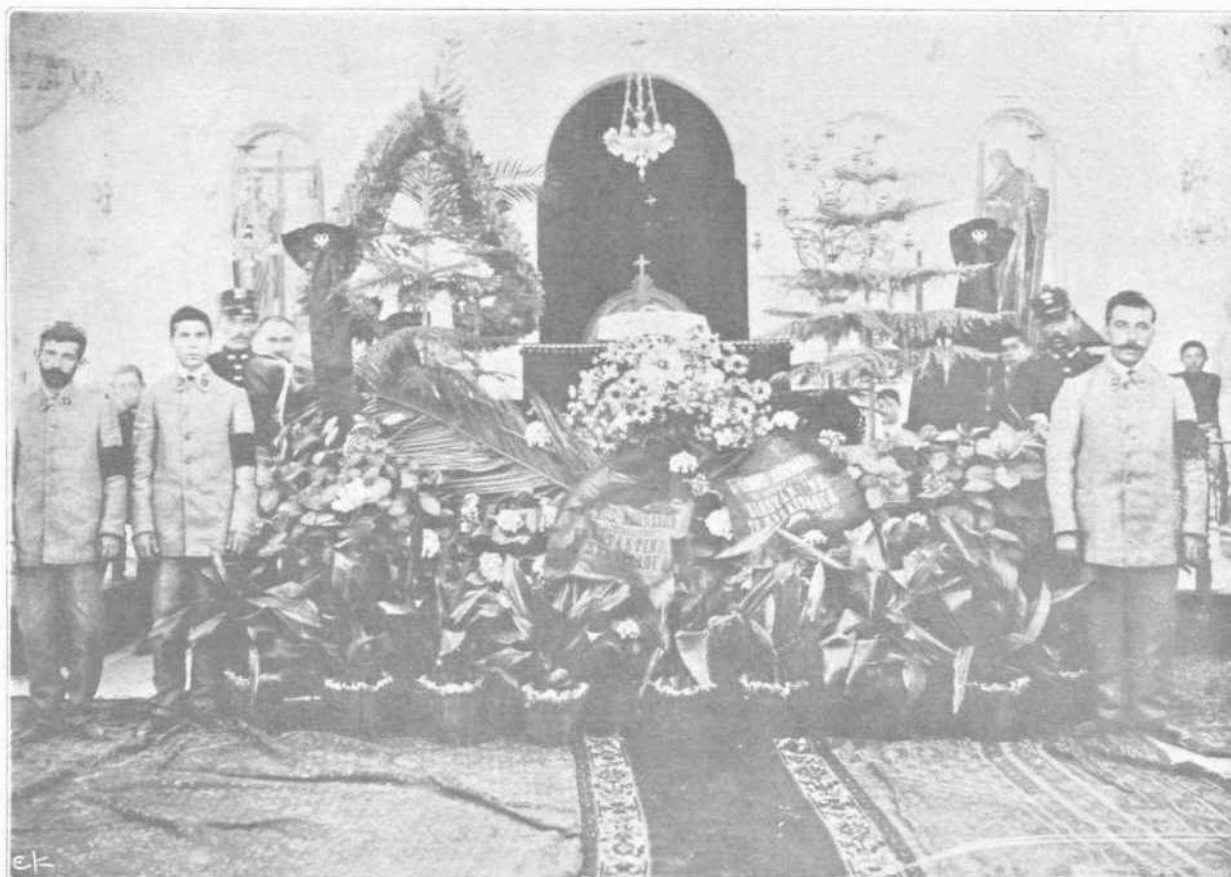

29 ΜΑΪΟΥ 1453

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

[Πρὸ πέντε ἔτων ὀλίγοι πολῖται καὶ δύο ἀξιωματικοὶ συνηθροῦντο γύρω ἀπλοῦ πίνακίου κολλύβων, μετὸν δικέφαλον κοσμουμένον, εἰς τὸ Ἀ΄ Νεκροταφεῖον καὶ ἐδέοντο δακρυρροοῦντες ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ἀπαγγέλλοντες τὰς εὐχὰς ἐνὸς ἱερέως. Ἀπὸ τότε τελοῦνται μνημόσυνα διὰ τὸν Αὐτοκράτορά μας, ἑορταὶ ἐνδόξου παρελθόντος καὶ μέλλοντος ἐλπιδοφόρου. Ἐφέτος τὸ μνημόσυνον μεγαλοπρεπῶς ἐτέλεσεν ὁ Λῆμος Ἀθηναίων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, παρέστη δὲ πάνδημος ὁ λαὸς, μετὰ συγκίνησιν ἀναμνηθεὶς τοῦ τελευταίου Αὐτοκράτορός του].

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Δ' ΕΤΟΣ - ΑΡΙΘ. 43 - ΜΑΪΟΣ 1908

ΕΥΛΑΒΕΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Από τὸν βίον ἐνὸς μεγάλου ποιητοῦ καὶ μεγάλου πατριώτου αἱ δλίγαι αὐτὰ σημειώσεις ἀφοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου ἡ ζωὴ δὲν ἴμφορεῖ νὰ ἱστορηθῆ εἰς δλίγας γραμμάς. Εἶνε τὸσον ποικίλη ἡ δράσις του καὶ εἶνε τὸσον ἀδιάπτωτος καὶ τὸσον φωτεινὴ, ὥστε τὰ ἐπόμενα ἀγράν ἰδέαν μόνον θὰ δώσουν.

Ἀπὸ ἀρματολικὴν οἰκογένειαν ὁ ποιητὴς, οἰκογένειαν συμπολεμοῦσαν μὲ τὸν Βλαχαγγέλην Σουμῆλιαν:

Σὺν τῇ μεγάλῃ καταγρῆνι σὴ Σίβηρι σὴν οἴκῳ,
Ὁ Βλαχαγγέλης πολεμῶ καὶ ὁ Χρῆστος Βαλαωρίας.

Ἡ οἰκογένεια ἔπειτα τιμᾶται ἐν Λευκάδι μὲ ἀξιώματα καὶ προάγειται ὑλικῶς, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ τὰς ἀρματολικὰς τῆς παραδόσεις. Ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ, ὁ Ἰωάννης Βαλαωρίτης τολμηρὸς βιάζει τὸν ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ἀποκλεισμὸν τῆς Γέφυρας καὶ ἔπειτα τῆς Κερκύρας. Καὶ τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1824 γεννᾶται ὁ ποιητὴς. Τὸν ὀνομάζουν Ἀριστοτέλην ἀλλὰ καὶ Μόσχον, μὲ τὸ ὄνομα παλαιῦ Βαλαωρίτου πολεμιστοῦ. Καὶ γεννᾶται μέσα εἰς τὰ βροντοφωνήματα τῶν ὅπλων τῆς Ἐπαναστάσεως. «Αἱ πρῶται ἐντυπώσεις τῆς παιδικῆς του ψυχῆς ὑπῆρξαν ὁ ἀκράτητος ἐθνοφιλισμὸς καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν Ἐπιτασιαίων ἐν τῷ ἔθνικῷ ἀγῶνι, ὁ ἕμνος δὲ τοῦ Σολωμοῦ αἱ πρῶται ἴσως φράσεις, ἃς ἐψῆλλισαν τὰ χεῖλή του».

Σπουδάζει εἰς τὴν Ἴόνιον Ἀκαδημίαν, ταξιδεύει εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ φεύγει ἔπειτα ὁ Βαλαωρίτης εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου ἐξακολουθεῖ τὰς σπουδὰς του θρησμοφιλῶς. Καὶ ἔπειτα περηγεῖται τὴν Εὐρώπην, μὲ ἐπισόδια χαριτωμένα. Εἰς τὴν Ἑνετίαν λαβὸν μέρος εἰς ἑπαναστατικὰς συνεννοήσεις στέλνεται ὑπὸ τῆς Ἀυστριακῆς Ἀστυνομίας εἰς ὑπερορίαν, ἀλλὰ δέρει ἀνηλεῶς εἰς τὴν Νεάπολιν τὸν ἐπιτηροῦντα αὐτὸν ὑπάλληλον. Εἰς τοὺς Παρισίους διέρχεται τὴν νύκτα ἀπὸ τὰ μᾶλλον

ἀπόκεντρα καὶ ἐπικίνδυνα μέρη, προκαλὼν τοὺς χειρίστους τῶν κακούργων καὶ φονεῖν ἓνα ἐξ αὐτῶν μὲ ἔγχειρίδιον. Εἰς τὴν Ἱταλίαν τῷ 1848 τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἑλλήνων νέων, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ μετασχόν τῆς Ἱταλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τρέχει ἔπειτα πάλιν μὲ τὸ ἐπαναστατικὸν μένος εἰς τὴν Οὐγγαρίαν.

Κατὰ τὸ 1847 δημοσιεύει τὰ πρῶτα του «Στιχογραφήματα» καὶ εἰς τὰ 1852 νυμφεύεται ἐν Ἑνετίᾳ τὴν Ἐλοίσίαν Τυπάλδου, κόρην λατρευομένην ἀπὸ τοὺς λογίους καὶ τοὺς σοφοὺς τῆς πόλεως διὰ τὰ ἔξοχα προτερήματά της «δυναμὴν νὰ τὸν ἐκτιμᾶ καὶ νὰ τὸν ἐνοῆ».

Ἀπὸ τὸ 1853, ὅτε ὁ ποιητὴς ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Λευκάδα, ἀρχίζει τὰς ἐνεργείας του διὰ τὴν Ἑνωσιν καὶ διὰ τὴν ἐν Ἠπειρῷ ἑπαναστάσιν.

Ἐνα ἐπεισόδιον εὐμορφὸ μὲ τὴν Ἠπειρωτικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1854. Μετὰ τὴν πανωλεθρίαν τοῦ Πέτα πολλὰ ἔγγραφα ἐνοχοποιούντα τὸν Βαλαωρίτην λήπτουν εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων, οἱ ὅποιοι τὰ διεβίβασαν εἰς τὸν ἐν Κερκύρᾳ Ἄγγλον Ἀρμοστὴν Οὐάρδον. Οὗτος ἐπιβίβασθεις πολεμικοῦ σκάφους κατέπλευσεν εἰς τὴν Λευκάδα καὶ ἐκάλεσε τὸν ποιητὴν παρ' αὐτῷ. Ἐπιδεικνύει τὰ ἔγγραφα ὁ Ἀρμοστὴς καὶ ἐρωτᾷ τὸν Βαλαωρίτην ἂν ἐγράψαν ἀπ' αὐτῶν, οὗτος δὲ ἀταράχως ἀπαντᾷ: «Μάλιστα, Ὑψηλότατε». — «Καὶ πῶς; ἀγνοεῖτε λοιπὸν τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς Ἀνάσσης; Ἡ πρᾶξις σας ἀποτελεῖ ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας!» — «Συγγνώμην, Ὑψηλότατε, λησμονεῖτε ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι Ἀγγλος ἀλλ' Ἕλληνας καὶ ἐπομένως ἡ ἀντίθετος ἐνέργειά μου θὰ ἀποτελεῖ ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας!» Ἐχετε ἄλλο τί νὰ μοι ἀνακοινώσῃτε, Ὑψηλότατε;» Χωρὶς δὲ νὰ περιμένη ἀπάντησιν ἐξῆλθεν. Ὁ Ἀρμοστὴς ἐκάλεσε τότε τὸν πατέρα τοῦ ποιητοῦ, τὸν ὅποιον μεγάλως ἐτίμα καὶ συνεννοήθη μετ' αὐτοῦ

ἈΠΟ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

ἘΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΟΥΣ ΕΚ ΤΟΥ ΝΑΥΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

(ΔΑΪΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ)

Ἄνθρωπος καὶ ἄτεκνος, ὅπως ἐγράφημεν εἰς προηγουμένον φύλλον εὐρέθη ὁ Μάρτυς τῆς 29 Μαΐου, τοῦ τελευταίως ἀποφασισθέντος γάμου του ματαιωθέντος ἀπὸ τὰ πολεμικὰ γεγονότα. Ἐν τούτοις παραδόσεις καὶ παρανοήσεις θέλουν τὸν Κωνσταντῖνον ἔγγαμον. Καὶ λόγοι δὲ ἐπεβεβαίωσαν τοῦτο προσθέντες, ὅτι ὁ Μωάμεθ ἐνέκλεισε τὴν συζυγίαν τοῦ Κωνσταντῖνου εἰς τὸ σαράγιον αὐτοῦ.

Ἐννοεῖται ὅτι πᾶσαι αἱ πλάναι αὐταὶ δὲν ἰσχύουν ν' ἀνατρέψουν τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, εἶνε ὅμως περιέργοι αἱ ἑλληνικαὶ περὶ οἰκογενείας τοῦ Κωνσταντῖνου παραδόσεις.

Αὐταὶ τραγικώτατα ἀλλὰ καὶ κατὰ διάφορον τρόπον ἐξιστοροῦν τὴν τύχην τῆς αυτοκρατείας καὶ τῶν τέκνων της. Ὁ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος ἀγμάσας Μέγας Λογοθέτης Ἱεραῖς ἐγράψαν ἑμμετρον χρονικὸν εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρει ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὸν ναὸν τῆς Σοφίας,

καταγρῶν ὁ δυνάστης σὺν γυναίκα καὶ τέκνοις μεταλαμβάνει τῶν φρικτῶν Κρυῖον Μυστηρίων αὐτὸς τε καὶ οἱ σὺν αὐτῷ παῖδες ἡμῶν καὶ δοῦλοι τὴν ὁμιονέτην, φεῖ! δ' αὐτοῦ κατατομῆν τὸ πρῶτον καὶ παῖδας καὶ τοὺς οὐγγεῖς καὶ τοὺς οἰκειοὺς πάντας.

Ἐκτὸς τῶν λόγιων ὅμως καὶ ὁ λαὸς ἀκόμη καὶ σήμερον ἔχει παραδόσεις παραδεχομένας τὴν ὑπαρξιν συζύγου τοῦ Κωνσταντῖνου.

Μίαν ἐξ αὐτῶν μνημονεύει ὁ κ. Α. Καραβίτσας. «Ὅταν οἱ Τούρκοι ἐπῆραν τὴν Πόλιν—λέγει ἡ παράδοσις αὐτῇ—καὶ ἐσοτώθηεν ὁ βασιλεὺς μας, ὁ σουλτάνος ἐλήθη γυναίκα του τὴ βασιλίσσα. Μὰ ἡ βασιλίσσα ἦταν γγαστρομμένη μὲ τὸ βασιλῆα, ἐξὶ μηνῶν. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα ἡ καλὴ καὶ ἐγέννησε ἡ βασιλίσσα, ὁ σουλτάνος ἔλειπε εἰς τὸν πόλεμον τῆς Βλαχίας, καὶ ἡ βασιλίσσα τὸ βάρφισε τὸ παιδί καὶ τὸ βγάλε Παναγῆ. Ὅταν ἦρθε ὁ σουλτάνος καὶ ἐρώτησε γὰρ τὸνομα τοῦ παιδιοῦ, τὸ εἶπαν πῶς λογίζεται Χάν. Ὁ σουλτάνος ἐκείνον τὸν καιρὸ ἐγύριζε ἀπάνου κάτου εἰς τὰ σφετέρια, κ' ἡ βασιλίσσα μοναχῆ ἐπῆρε τὴν ἀνατροφὴν τοῦ μικροῦ τὸ ἐμάθαινε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν χριστιανικὴν πίστιν μὲ σοφοὺς δασκάλους καὶ θρησμούς ἱερομένους. Μὰ αὐτὸ ἐπροτιμοῦσε πάντα τὴν τουρκικὴν πίστιν καὶ ἂν ἐπῆγαινε μικρὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μεγάλος ἐτρέχε εἰς τὸ τζαμί κ' ἐλάτρειε τὸ Κοράνι καλύτερ' ἀπὸ τὸ Βαγγέλιο, καὶ τοὺς Τούρκους περισσότερον ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς. Καὶ ὅταν εἰς λίγο ἦρθε κ' ἐγέννηκε αὐτὸ σουλτάνον, ἐφορῆσε ὄλον τὸ μῖσος εἰς τὴν θρησκείαν μας. Ὅπως ὅμως κ' ἂν εἶναι, οἱ σουλτάνοι εἶνε σπορὰ χριστιανική.

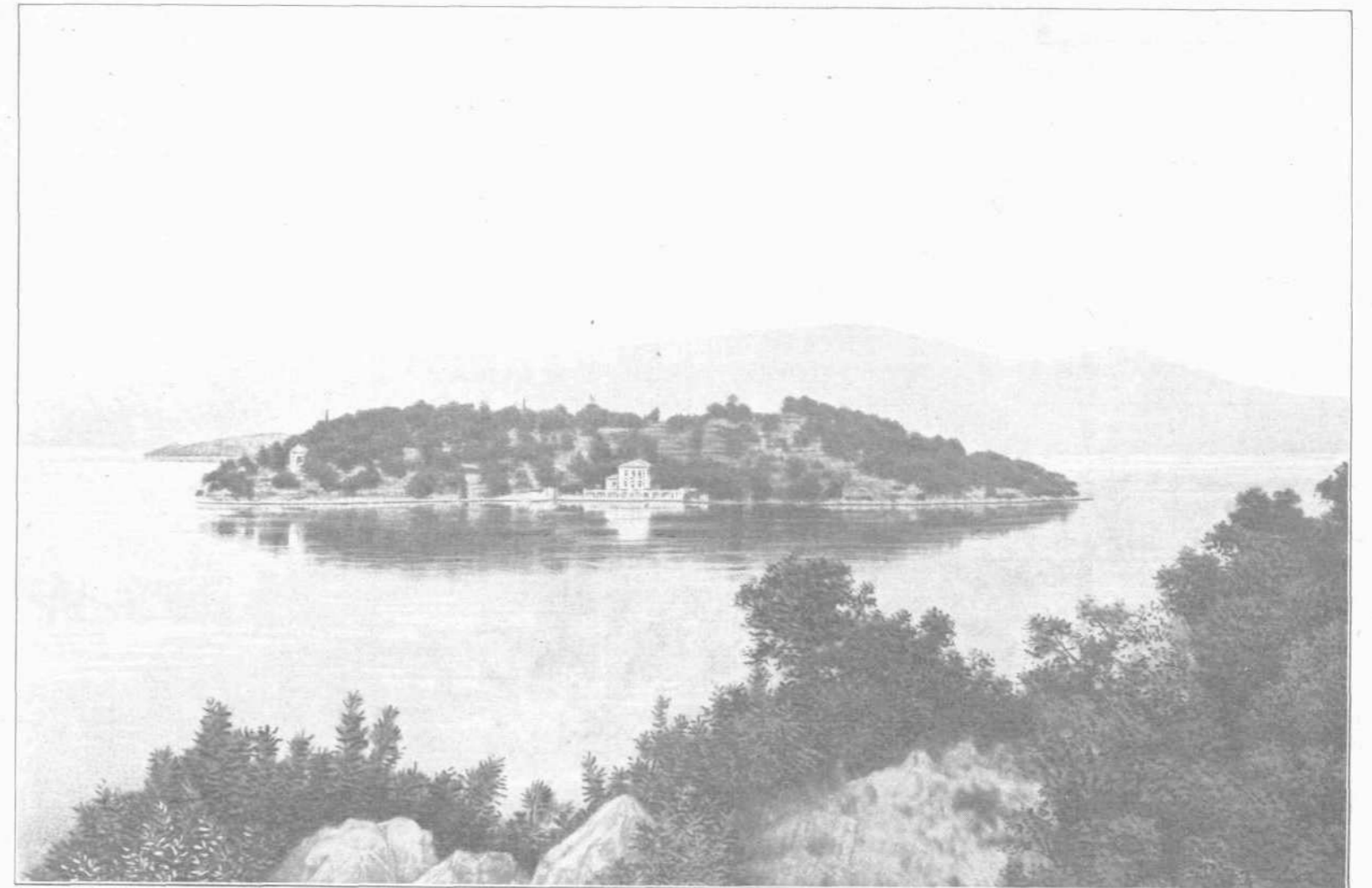
Ἄλλη παραλλαγή τῆς παραδόσεως αὐτῆς εἶνε καὶ ἡ ἑξῆς: Ὅταν ἐπῆραν οἱ Τούρκοι τὴν Πόλιν, ἡ χήρα τοῦ βασιλεῦς τῶν Ἑλλήνων ποῦ ἐσοτώθηκε, ἐκλείσθη εἰς τὸ παλάτι της. Ὁ Μουχαμέτις ἐπολέμησε νὰ σπάσῃ τοὺς πόρτες τοῦ παλατιοῦ

καὶ δὲν μπόρεσε ἀναγκάσθη λοιπὸν νὰ δεχθῆ τοὺς συμφωνίας τοῦ τοῦ ἔβαλε ἡ χήρα δηλαδὴ πρῶτον μὲν νὰ εἶναι εἰς τοὺς δρόμους τῆς Πόλεως ἓνα πεζοδρόμιον γιὰ μόνους τοὺς Ἕλληνας· δεῦτερον εἰς τὰς κηδεῖας τὸ πρόσωπον τῶν νεκρῶν νὰ εἶναι ἔξωκεπο καὶ ὄχι σκεπασμένο ὅπως τῶν Τούρκων· καὶ τρίτον ὅλα τὰ νομίσματα τοῦ θὰ κόψῃ ὁ Σουλτάνος νὰ ἔχουν τὸ ὄνομα τοῦ Κωσταντῖνου ἢ τῆς Κωσταντινούπολης. (Μερικοὶ ἀναφέρουν καὶ περισσότερας συμφωνίας, ἕως σαράντα). Οἱ συμφωνίας αὐταὶ βαστοῦνται ὡς τὰ σήμερα καὶ οἱ δρόμοι ἔχουν ἓνα πεζοδρόμιον γιὰ τοὺς Ἕλληνας, καὶ τὰ λείψανα τὰ θάφτου ἔξωκεπα καὶ τὰ νομίσματα ἔχουν τὸ ὄνομα τοῦ Κωσταντῖνου ἢ τῆς Κωσταντινούπολης».

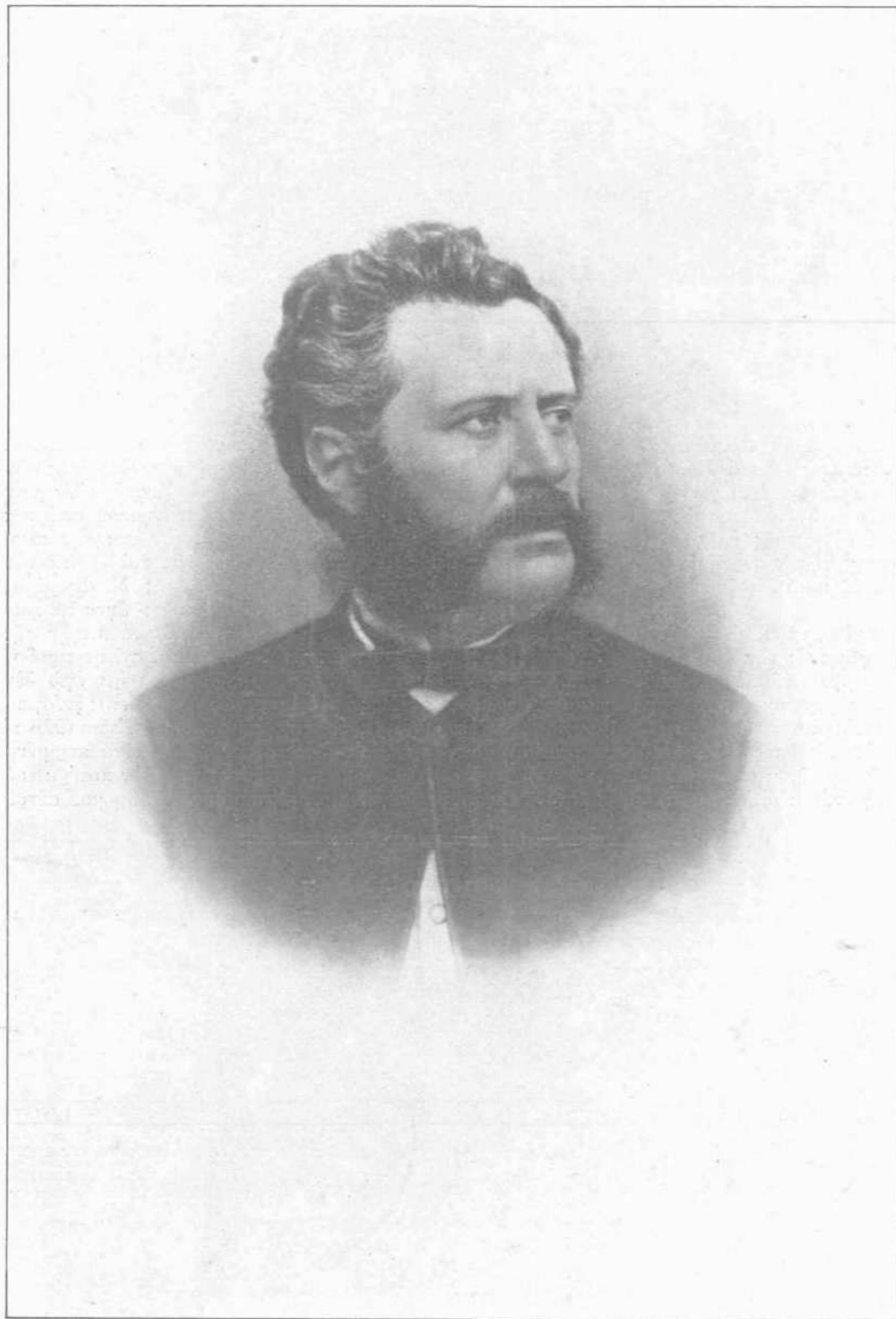
Καὶ οἱ Τούρκοι ὅμως ἔχουν σχετικὰς παραδόσεις. Ὁ Κωνσταντῖνος—κατὰ μίαν τούτων δημοσιευθεῖσαν τουρκιστὶ—ἦτο μνηστευμένος μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας. Ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς εἶχε στείλῃ κατὰ τὰ γενέθλια τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἑκατόσια πλοῖα, ἵνα ληλατήσῃσι τὰ παράλια τῆς Ἀραβίας, τῆς Πτολεμαίδος, τῆς Σιδόνας, τῆς Βηροῦτοῦ, τῆς Τριπόλεως, τῆς Γάζης καὶ τῆς Ράμλης. Τὰ δὲ λάφυρα καὶ τοὺς ἀγχιμαλώτους τοὺς ἐκ τῆς στρατείας ταύτης ἐπιβίβασας ἐπὶ δέκα τριήρων καὶ δέκα διήρων ἐπέμφε μετὰ τῆς θυγατρὸς ὡς προῖκα αὐτῆς πρὸς τὸν Τεγά τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀφ' οὗ δ' ἐφθάσαν οὗτοι εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, εἶδον, ὅτι ἦσαν ἐκεῖ φροδομημένα φρουρία κατεχόμενα ὑπὸ στρατιωτῶν τοῦ Ἰσλάμ. Διό, πνέοντος οὐρίου νοτιοδυτικῶ ἀνέμου, προέπεμψαν πέντε πλοῖα κενά, εἰς ταῦτα δ' ἐπικολούθουν τὰ προρηθέντα εἴκοσι. Τὰ δὲ τηλεβόλα τῶν φρουρίων πυροβολήσαντα κατεπόντισαν μὲν τὰ προπλέοντα κενὰ πλοῖα, ἀλλ' ὅμως τὰ ἐπόμενα εἰς αὐτὰ εἰσέπλευσαν ἀβλαβῆ, διότι, πρὶν προφθάσωσιν οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ νὰ γεμισῶσι πάλιν τὰ τηλεβόλα καὶ πυροβολήσῃσι, τὰ ἐπόμενα πλοῖα προσέπλευσαν ἤδη εἴκοσι μίλια μακρὰν τοῦ φρουρίου. Διὰ τούτου λοιπὸν τοῦ στρατηγήματος διαπλεύσαντες τὰ στενά τοῦ Ἑλλήσποντου κατέπλευσαν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἀλλὰ δεδοξασμένος εἶναι ὁ θεός. Ἀπαντα τὰ πλοῖα ταῦτα περιῆλθον εἰς τοὺς Μουσουλμάνους, ἡ δὲ θυγάτηρ ἐκείνη τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας ἐγενεῖ μητὴρ τοῦ Σουλτάνου Βαγιαζίτ. Καὶ διαφωνοῦσι μὲν περὶ τούτου οἱ ἱστορικοὶ, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπομεν. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ σουλτάνος Μωάμεθ παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀκ Σεμσεδδὶν τὰ λάφυρα καὶ τὴν πριγκίπισσαν τῶν γαλιτικῶν πλοίων, περιῆλθεν ἐφίππος τὰ τεῖχη καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς στρατιώτας τῆς πίστεως.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Γαλλίς αὐτῆ δὲν ἦτο ἄλλη, παρὰ ξένη τις ἢς ἠράτο ὁ Μωάμεθ.

Παρ' ὅλα ταῦτα τὸ βέβαιον εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ κ. Λάμπρος ἀπέδειξε εἰς τὸν «Παρνασσόν», ὅτι πολλοὶ μὲν γάμοι ἐσχεδιάσθησαν διὰ τὸν Κωνσταντῖνον, ἐμταυώθησαν ὅμως ὅλοι.

Ἡ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΛΕΥΚΑΔΑ ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΣ ΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΜΑΔΟΥΡΗ, ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΕΠΑΥΛΙΣ

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Ι. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1872

ὅπως ὁ υἱὸς του ἀναγορεύσῃ ἐκουσίως εἰς τὸ ἔξωτερικὸν ἐπὶ τινα χρόνον. Μετὰ ἐν ἔτος ἐπανήλθεν εἰς τὴν Κέρκυραν ὁ ποιητής, ἐξεκλήθη δὲ λαβὼν πρόσκλησιν τοῦ Οὐάρδου νὰ γευματίσῃ μετὰ τῆς συζύγου του παρ' αὐτῷ. Μετὰ τὸ πρόγευμα τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα ὁ Οὐάρδος καὶ τοῦ λέγει: «Σὰς ὄφειλα μίαν ἐξήγησιν, ἐπράξατε τὸ καθήκον σας, ἀλλ' ὄφειλον καὶ ἐγὼ νὰ πράξω τὸ ἰδικόν μου».

Τῷ 1857 ὁ Βαλαωρίτης ἐκλέγεται βουλευτὴς Λευκάδος μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ, ταχθεὶς ἀμέσως εἰς τὰς τάξεις τοῦ ριζοσπαστικοῦ κόμματος, τότε δὲ ἐδημοσίευσεν ἐν Κερκύρᾳ καὶ τὰ «Μνημόσυνα».

Ὁ ποιητὴς ἔσχε θριάμβον μὲ τὸ νέον ἔργον του, εἰς αὐτὸ δὲ διετυπώθη ἡ ἐμπνευσις καὶ ἡ γλώσσα, τὴν ὁποίαν μέχρι τέλους διετήρησεν ἡ μοῦσά του. Ὅλοι ὁμιλοῦν τώρα διὰ τὸν ποιητὴν καὶ ὁ Ὄθων τῷ ἀπονέμει τὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος. Ἡ Dora d'Istria ἐπαίνει τὸ ἔργον εἰς τὴν Revue des Deux Mondes καὶ ὁ Tomaseo γράφει τρία μακρὰ ἄρθρα περὶ

αὐτοῦ ἐν τῷ Diritto τοῦ Τουρίνου. Εἰς τὴν Ἴονιον Βουλὴν ὁ Βαλαωρίτης εἶνε ὁ διαπρύσιος κήρυξ τῆς Ἐνώσεως. Ἀγορεύει λάβρως, μάχεται, ἐνεργεῖ. Τὸ 1858 ἀποστέλλεται ὁ Γλάδστον εἰς Ἑλλάδα διὰ ν' ἀντιληφθῇ τὴν δημοοργηθεῖσαν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐνώσεως κατάστασιν. Ὁ Γλάδστον μετέβη εἰς τὴν Λευκάδα καὶ συνώμιλησεν ἰδιαίτερος μὲ τὸν Βαλαωρίτην. Ἐξήρε τὰ ποιητικὰ ἔργα τοῦ Ἴονίου βουλευτοῦ, «χωρὶς βεβαίως νὰ ἀναγνώσῃ ποτὲ ἕνα μονόστιχον», ὅπως ἔγραφεν ὁ ἴδιος ὁ Βαλαωρίτης, συνεξήγησε φιλολογικῶς μετ' αὐτοῦ καὶ ἔπειτα ἤρχισε νὰ ἐκθέτῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς του. Ὁ Βαλαωρίτης ἐσηκόθη τότε καὶ ἐκάλεσε εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τοὺς ἄλλους ἀντιπροσώπους τῆς Λευκάδος, οἵτινες ἀνέμενον νὰ εἰσαχθοῦν. Ὁ Γλάδστον ἐνθουσιάζων διὰ τὴν τοιαύτην συμπεριφορὰν, συνεξήγησεν ὅμως πρώτος καὶ ἔφυγε μετὰ τὴν ἀπάντησιν ὅτι ἡ μόνη λύσις τοῦ ζητήματος ἦτον ἡ Ἐνωσις.

Καὶ ἀρχίζει τότε ὁ ἀγὼν διὰ τὴν Ἐνωσιν ὁ τελειωτικὸς. Ψηφίζεται ἡ Ἐνωσις καὶ ἐκλέγεται ἐνδεκαμελὴς Ἐπιτροπὴ διὰ νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν Βουλὴν γνωμοδότησιν περὶ τῶν περαιτέρω μέτρων τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς γενομένων περὶ Ἐνώσεως Διακηρύξιν». Μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἦτο καὶ ὁ Βαλαωρίτης.

Ἐδοκίμασε τότε ὁ ποιητὴς τὰς συγκλητικωτέρας τῆς ζωῆς του στιγμὰς. Τὸ σχέδιον τῆς ἀναφορᾶς περὶ Ἐνώσεως εἰς τὴν Βασιλισσαν αὐτὸς τὸ συνέταξε μετὰ πεισματώδη δὲ ἀγῶνα ἐνεκρίθη τοῦτο. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις ἦλθεν ἀρνητικὴ καὶ ἤρχισεν ἡ μεταρρυθμισίς τοῦ πολιτεύματος. Ὁ Βαλαωρίτης δὲν ἤκουε τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν Ἐνωσιν. «Ἀσχολούμενοι ἐπὶ μεταρρυθμίσεων, ἔλεγε, δυνάμεθα ἰδίως χερεῖ νὰ μὴ μολύνωμεν τὴν παρθενικὴν ἀγνότητὰ τῆς μεγάλης ἰδέας ἡ πῶς δυνάμεθα διὰ τῶν αὐτῶν χελεύων, δι' ὧν ὑψώσαμεν τὴν φωνὴν ὑπὲρ τῆς Ἐνώσεως νὰ προφέρωμεν λόγους ἐπὶ συνταγματικῶν θεσμῶν».

Μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς ἐδημοσιεύθη ἡ «Κυρὰ Φροσύνη» καὶ τὸ «Σήμερον». Ὁχι κατώτερος ἐνθουσιασμός ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ ἐγενήθη μετὰ τὰ «Μνημόσυνα».

Ὁ Γλάδστον ἔφυγε καὶ ἦλθεν ὁ Στόρξ Ἀρμωστής, ὁ καὶ τελευταῖος. Νέων ἀγῶνων ἀρχή. Ἡ Ἀρμωστεία ἐπιβουλεύεται τὸν Βαλαωρίτην εἰς τὰς ἐκλογάς, ἀλλ' αὐτὸς νικᾷ. Τολμηρότατα ἔγγραφα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Στόρξ καὶ ἀγῶν δεινὸς διεξάγεται ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ παντὸς μὴ τείνοντος πρὸς τὴν Ἐνωσιν.

Ἐκλέγεται Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ὁ Γεώργιος Α' καὶ ἡ Βουλὴ ψηφίζει καὶ πάλιν τὴν Ἐνωσιν καὶ τὴν ἀπάντησιν πρὸς τὸν Ἀρμωστήν, ἔργα τοῦ Βαλαωρίτου. Ὁ ποιητὴς εἶνε εὐτυχεῖς τώρα. Οἱ ἀγῶνες του στέφονται μετ' ἐπιτυχίας καὶ ἔρχεται εἰς τὰς Ἀθήνας ὁπόθεν φεύγει τῷ 1864 ἀφοῦ, μὲ συνεπιτρόπους του Ἑπτανήσιους, ἔλυσεν τὰ διάφορα σχετικὰ πρὸς τὴν Ἐνωσιν ζητήματα καὶ τὰ τῆς ἐκλογῆς πληρεξουσίων διὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἔλιξε καὶ ὁ ποιητὴς ἐπανήλθεν εἰς

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

Μία ἀληθινὰ ἐθνικὴ ἑορτὴ ἐτελέσθη, πρωτοβουλία τῆς ἐνταῦθα ἀδελφότητος τῶν Ἑπτανησίων, εἰς τὸν «Παρθενόσπον» τὴν 17 Μαΐου, ἐπὶ τῇ 45 ἐπετηροῖδι τῆς ἐνώσεως τῶν Ἴονίων Νήσων μετὰ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος.

Ἡ ἔνωσις συνετελέσθη κατὰ τύπους τὴν 23 Σεπτεμβρίου τοῦ 1863, ἀφοῦ κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν συνήλθεν ἡ Βουλὴ τῆς Ἑπτανήσου καὶ ἐψήφισε τὴν μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος τῶν Ἴονίων Νήσων.

Ὁ πόθος τῆς ἐνώσεως ὑπέβροσσε πάντοτε, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐφηροδόθη ἡ συνθήκη τῆς Βιέννης τοῦ 1815 καὶ ἡ Ἀγγλικὴ προστασία ἤπλων τὰς πέτρνας αὐτῆς ἐπὶ τὰς νήσους τοῦ Ἴονίου πελάγους, μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς ἐνετοκρατίας. Δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποκατασταθῆ εἰς ἐλεύθερον Βασίλειον ἡ μικρὰ Ἑλλὰς καὶ οἱ Ἑπτανήσιοι τὴν ὄνειρευοντο καὶ ἐπόθουν μετ' αὐτῆς ἔνωσιν. Λιὰ τοῦτο εὗρισκομεν τὰ πρώτα

τὴν Πατρίδα του μέσῳ θριάμβου. Ἐκλέγεται πάλιν βουλευτὴς καὶ ὑπερήφανος ἀγωνίζεται ὑπὲρ παντὸς εὐγενοῦς καὶ φιλελευθέρου, ἀλλ' ἀπογοητεύεται. Ἀποσύρεται τώρα εἰς τὴν ὄρειαν του νησίδα τὴν Μαδουρὴν καὶ ἀρχίζει τὸν «Διάκον», τὸν ὁποῖον τελειώνει μετὰ διακοπὰς. Ἐκεῖ εἰς τὴν Μαδουρὴν, κάτω ἀπὸ παμμεγέθη εἰλαίαν τῆς ἐπαύλεώς του, ἐπάνω σὲ μίαν μαρμαορίνην τράπεζαν ἔγραψε καὶ τὸν «Ἀστραπόγιαννον».

Ἐκρήγνυται ἡ Κρητικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1866 καὶ ὁ Βαλαωρίτης ἐργάζεται μακρὰν τῆς μουσῆς του. Εἶνε μέλος τῆς Κρητικῆς Ἐπιτροπῆς, συγκλονίζει τὴν Βουλὴν μὲ τὰς ἀγορεύσεις του καὶ ἐκδίδει τὸν «Διάκον» καὶ τὸν «Ἀστραπόγιαννον».

Καὶ μετ' ἄλλους ἀγῶνας, μετ' ἄλλους θριάμβους ἐντιμότητος καὶ φιλοπατρίας τοῦ 1869 ὁ Βαλαωρίτης ἀποχωρεῖ τῆς πολιτικῆς, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξῦ εἰς ταξιδιον του ἔγραψε τὰ γεωγραφικὰ τοῦ «Πτοχοῦ Χορομπίτου». Ἰδιωτεύει τώρα ὁ ποιητὴς ἐν Μαδουρῇ τὸ πλείστον, ἐργάζεται δὲ διὰ νὰ βελτιώσῃ οικονομικῶς τὴν θέσιν του. Γράφει τότε τὴν «Κυρὰ Φανερωμένην» καὶ τὸν βλέπομεν πάλιν εἰς τὰ τέλη τοῦ 1871 νὰ ἐργάζεται διὰ τὸ πούημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπήγειεν εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου καὶ εἰς τὰς 25 Μαρτίου 1872 ἀπαγγέλλοντα αὐτὸ συγκλονίζοντα μὲ τοὺς στίχους του, θριαμβευτικῶς ἐπανερχόμενον εἰς τὴν Λευκάδα.

Τὸ πλείστον τοῦ βίου του ἔκτοτε ὁ Βαλαωρίτης διέρχεται ἐν Μαδουρῇ, μερμῶν διὰ τὰ κτήματά του καὶ τὰ τέκνα του. Ὁ πρωτότοκος ὁ Ἰωάννης, ὁ νῦν σεβαστὸς Ὑποδιοικητὴς τῆς Τραπεζῆς, ἐφοῖτα εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν, ὁ δὲ δευτερότοκος Αἰμίλιος εὐφυῆς, ἐπιμελής, ἀλλ' ὀρηκτικὸς καὶ ἀτίθαστος περατώσας τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς, ἀνισχύει τὸν πατέρα του. Ἐπρόκειτο οὕτως νὰ ἀκολουθήσῃ ἐμπορικὰς σπουδὰς καὶ νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον, ἐρρεπὲν ὅμως εἰς τὴν φιλολογίαν, ὁ δὲ πατὴρ ἐπέταξε μετὰ τὴν πρακτικότητος καὶ ὑπογορήσεως εἰς τὰς τάξεις τοῦ νῆου. Ὁ Αἰμίλιος ἐστάλη εἰς τὴν Λειψίαν ἔπειτα, ὑποσχόμενος μὲν νὰ ἐπιδοθῇ εἰς πρακτικὸν στάδιον, φιλολόγων ὅμως καὶ συχνὰ συζητῶν δι' ἐπιστολῶν μὲ τὸν πατέρα διὰ φιλολογικὰ ζητήματα. Μακρὰ καὶ τρυφερὰ καὶ περιεργος εἶνε ἡ σχετικὴ ἀλληλογραφία.

Τὰ ἐν Ἠλείῳ γεγονότα τοῦ 1878 εὗρισκον πάλιν τὸν Βαλαωρίτην πατριωτικῶς ἐργαζόμενον, ἀλλὰ καὶ δεινοῦται τὸ ἔτος τοῦτο τὸ καρδιακὸν νόσημα τοῦ ποιητοῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρὸ καιροῦ ἔβασανίζετο. Ὁ υἱὸς του Αἰμίλιος ἐν τῷ μεταξῦ εἶχεν ἀφιερωθῆ εἰς τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς ἁκμῆς αὐτῆς ἐπιστήμην τῆς γενέσεως τῶν ὄντων καὶ τὴν μικροβιολογίαν, εἰργάζετο δὲ νυχθημερόν εἰς τὸ μικροβιολογικὸν ἐργαστήριον τῆς Γένης καὶ ἔγραψε σύγγραμμα ἐκδοθὲν βραδύτερον ἀπὸ τὸν καθηγητὴν του Preyer. Ὁ Αἰμίλιος ὅμως ὑπέκυπτεν εἰς τὴν νόσον καὶ ἦτο τοῦτο βαρὺ πλῆγμα διὰ τὸν ποιητὴν. Εἶχεν ἀρχίσῃ ἤδη τὸν «Φωτεινόν», ἀλλ' ὁ θάνατός του ἐπὶ ἤλθε τὴν 24 Ἰουλίου 1879 εἰς ἡλικίαν 55 ἐτῶν καὶ δέκασθε τὸ ἔργον, τὸ εὐγενές, τὸ ὀρηκτικόν, τὸ ἀπὸ τὰ σπάνια εἰς τοὺς βίους τῶν λαῶν.

ΨΗΦΙΣΜΑ.
 Η ΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

Ἐκτελεσθεῖσα συνεσχία προσλήψεως τῆς ΠΡΟΣΤΑΤΙΣΟΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ καὶ συναλλοθεῖσα ὅπως ὀριστικῶς ἀποφασθῇ περὶ τῆς Ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Ἴονίου λαοῦ· πιστὰς δὲ ἐκδηλοθεῖσα τὸν διάπυρον πόθον καὶ τὴν ἀνεκλικὴν σπουδὴν αὐτοῦ ὀθλοῦ, καὶ συμφόνας πρὸς τὰς προσηρηθεῖσας ἐσχὰς καὶ διακεκρῖστας τῶν ἐλευθέρων Ἴονίων Βουλῶν

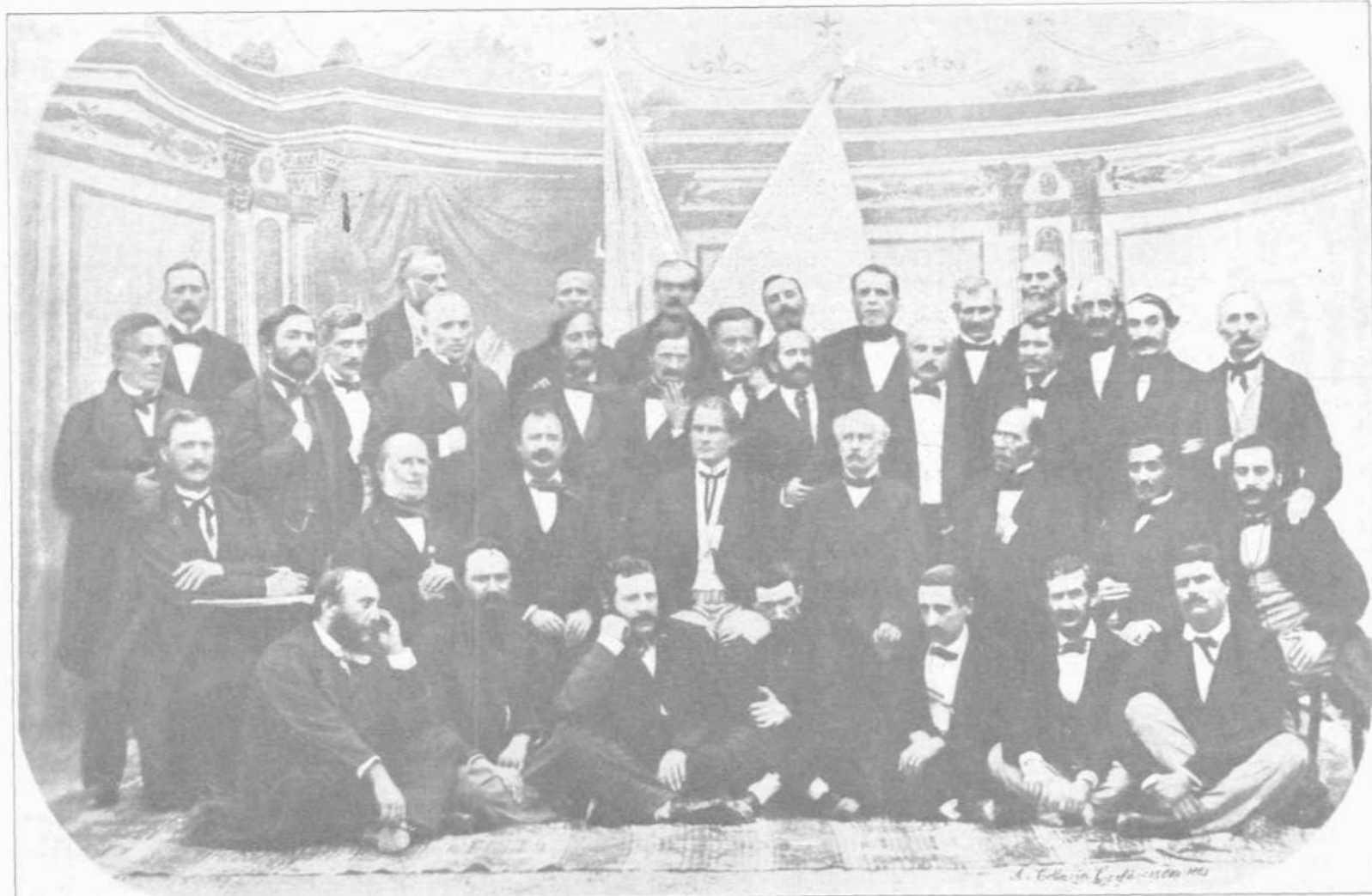
ΨΗΦΙΖΕΙ

Δι Νησι ΚΕΡΚΥΡΑ, ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, ΖΑΚΥΝΘΟΣ, ΛΕΥΚΑΣ, ΙΘΑΚΗ, ΚΥΘΗΡΑ, ΠΑΞΟΙ καὶ τὰ ἔξαρτήματα αὐτῶν ἐνοῦται μετὰ τοῦ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ὅπως ἐσεὶ ἀποτελέσῃ ἀναπόσπαστον αὐτοῦ μέρος ἐν μὲθ' αὐαὶ ἀδιασπάρτη πολιτείᾳ ὑπὸ τῷ Συνταγματικῷ Σκεπτρῶν ΤΗΣ ΑἴΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α', ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΔΟΧΩΝ ΑἴΤΟΥ.

Ἐγένετο ἐν τῇ Βουλαιτέρᾳ, Κερκύρα, τῇ 27, Σεπτεμβρίου τοῦ Σωτηρίου ἔτους 2167.

Καταψάκης Βασίλειος	21	Καταψάκης Βασίλειος	21
Καταψάκης Βασίλειος	22	Καταψάκης Βασίλειος	22
Καταψάκης Βασίλειος	23	Καταψάκης Βασίλειος	23
Καταψάκης Βασίλειος	24	Καταψάκης Βασίλειος	24
Καταψάκης Βασίλειος	25	Καταψάκης Βασίλειος	25
Καταψάκης Βασίλειος	26	Καταψάκης Βασίλειος	26
Καταψάκης Βασίλειος	27	Καταψάκης Βασίλειος	27
Καταψάκης Βασίλειος	28	Καταψάκης Βασίλειος	28
Καταψάκης Βασίλειος	29	Καταψάκης Βασίλειος	29
Καταψάκης Βασίλειος	30	Καταψάκης Βασίλειος	30

Τυπωθὲν ἐν τῇ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ ΟΙΤΙΝΕΣ ΕΨΗΦΙΣΑΝ ΤΗΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΝΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

σκαιτήματα διά την ένωση ενθώς από των πρώτων ημερών τής εθνικής παλιγγενεσίας και τόν πόθον αυτόν, απαύστος αναζωπυρούμενος διά μέσου σειράς μακράς ετών, μέχρις ότου τῷ 1858 ἀπεριβιάζετο εἰς Κέρκυραν ὁ πολὺς Γιάδοστον, με τὸν τίτλον τοῦ λόρδου Ἀρμοστοῦ τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως, ἐντεταλμένος ὑπὸ τῆς Γαλιηνότατης Ἀνάσσης, ὅπως ἐν τῇ ἐπισημῷ ἰδιότητι ἔλθῃ εἰς συνάφειαν μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἰονίων Νήσων περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰονίου Συντάγματος χάριν μεζονος εὐμερίας τοῦ Ἰονίου λαοῦ.

Πράγματι διὰ διαγγέλματος τοῦ Λόρδου Ἀρμοστοῦ ἀπὸ 13/25 Ἰανουαρίου 1859 ἡ ἐνδεκάτη Ἰόνιος Βουλὴ ἐκαλεῖτο εἰς ἔκτακτον σίνδοον, καὶ ἐνθ' ἓνα μῆνα ποιεῖ τὴν μεταρρυθμιστικὴν ἀποστολήν τῆς, τὸ ἔργον τῆς παρεκτελεῖτο ὑπὸ συζητήσεων ἰστανικιστικῶν αὐτόχρημα. Ὁ βουλευτὴς Κερζάρος Δάνδολο ὑπέβαλε πρότασιν περὶ ἐνώσεως διὰ συντάξεως ἀναφορὰς πρὸς τὴν Βασιλισσαν Βικτωρίαν, ὁ Λομβάρδος ἄλλην πρότασιν ἀναφερομένην εἰς τὰς προγενεστέραις ἀποφάσεις περὶ ἐνώσεως, ὁ βουλευτὴς Λευκάδος Ἰω. Μαρίνος ἄλλην πρότασιν περὶ ἐνώσεως καὶ αὐτήν, ἦν ἐπὶ τέλους ἐψηφίσαν οἱ ἀντιπρόσωποι, χάρις εἰς τὴν μετριωπαθῆ φωνὴν τοῦ ἀληθμονήτου ποιητοῦ καὶ ἀντιπροσώπου Λευκάδος Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου.

Ἐξελέγη τότε ἐπιτροπὴ, ἐν ἣ καὶ ὁ Βαλαωρίτης, ἥτις ὑπέβαλε μετὰ τοῦ ψηφίσματος πρὸς τὴν Βασιλισσαν Βικτωρίαν σύντομον ἀναφορὰν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐτονίζοντο οἱ πόθοι τοῦ Ἰονίου λαοῦ. Ἡ ἀγγλικὴ Κυβερνήσις ὁμοῦ ἀπέροψε τὴν ἀναφορὰν τῶν Ἐπτανήσιων καὶ διὰ τοῦ λόρδου Ἀρμοστοῦ ὑπέβαλε σχέδιον μεταρρυθμίσεων, αἵτινες ἐπὶ ἓνα μῆνα ἀησχόλησαν τὴν Βουλὴν, ἀπορριφθεῖσαι ἐπὶ τέλους. Ἄντ' αὐτῶν ἡ Βουλὴ τῶν Ἰονίων ἀπήγγησεν ὅτι τὸ πρῶτον ἐθνικὸν ζήτημα καθίστα περικτήτην τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῶν προτεινομένων μεταρρυθμίσεων.

Οἱ Ἐπτανήσιοι δὲν ἀποκρίνοντο ὁμοῦ. Ἀγωνίζονται καὶ κατὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ μετέπειτα Ἀρμοστοῦ Στόρξ καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἐπέρχεται ἡ μεταπολίτευσις ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Γεωργίου τοῦ Α'. Τότε ἐγένοντο αἱ ἐκλογαὶ διὰ τὴν Βουλὴν, ἥτις ἐπισημῶς θὰ ἐξεφράξῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Ἐπτανήσιων διὰ τὴν ἔνωσιν.

Λαμπρὰ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν συνήλθεν ἡ Βουλὴ. Ὁ λαὸς ἀπέκλειε τὰς γύρω διόδους καὶ ἐξώρμησεν ἐξαλλος εἰς τὸν προσωρισμένον διὰ τοὺς βουλευτὰς χώρον. Μετὰ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας συνεκεντρώθησαν οἱ βουλευτὰι γύρω τοῦ Σταυροῦ καὶ, μέσῳ διακρούων καὶ ἀσπασμῶν καὶ ζητωκραυγῶν, ἀνεγνώσθη τὸ ψήφισμα τῆς Ἐνώσεως τὸ ὀριστικόν, τοῦ ὁποίου πανομοιότυπον δημοσιεύομεν.

ΚΟΝΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ*

(ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ)

Μικρὰ οἶκα.—Μικρὰ τραπέζα ἰστανίας.—Ἐκὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης.—
Ἐνα σακκάκι ἀνδρὸς ἐπὶ καθίσματος.— Εἰς τὸ βάθος θύρα καὶ παράθυρον βλέπον εἰς τὸν κήπον.— Ἄλλη θύρα πλαγίᾳ ὁδηγοῦσα εἰς ἄλλο δωμάτιον, ἀριστερὰ.

*ΜΑΡΙΑ*** (Ὅταν ἀνεφύθη ἡ ἀδελφαὶ φαίνεται ὀρθία πρὸς τὴν ἀριστερὰς θύρας καὶ ὁμιλεῖ πρὸς ἀόρατον πρόσωπον. Τὸ ἀόρατον πρόσωπον εἶνε ἓνα παιδάκι λικνιζόμενον εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον).

Ἐλα τώρα! Φρόνιμα κούριε! Κοιμήσου. (Κατεβαίνει εἰς τὴν σκηνήν)* Ἄν εἶνε ἀκόμη δύο ἔτων καὶ εἶνε ἀρέντης! Τόσο το καλλιτέρον. Αὐτὸ θὰ εἶπῃ ὅτι θὰ ἔχη θέλησιν. Ἀγαπῶ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους με θέλησιν. (Ἐπιμένει τὴν ἰστανίαν τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης). Ἐἶνε ἀπίστευτον τί βλέπει κανεὶς ἀπὸ τώρα ἐπὶ τῆς φαινονομίας του. Πρῶτον εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ εἶνε πολὺ τίμιος. Ἐχει ἓνα βλέμμα τόσον διαγνῆς!... Καὶ συγχρόνως θὰ εἶνε ποηρὸς... διπλωμάτης! Ἀ! Ἄν εἰσέλθῃ εἰς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν θὰ κἀμῃ τὴν τύχην του. Ἄς ἰδοῦμε: Ἐκοιμήθη; (Πηγαίνει πλησίον τῆς θύρας καὶ παρατηρεῖ). Ναι! Μάλιστα! Ὁρθάνουκα τὰ μάτια του! Πῶς δὲν ἐφώνασεν ὁμοῦ; (Πηγαίνει ἐκ νέου) Ὁ! τὸν κακοῦργον! Ναι... ναι... ἐνόησα. Θέλει νὰ τὸν σηκῶσω καὶ νὰ φέρω τὴν κούνια του ἐδῶ (Ὅμιλεῖ πρὸς τὸ παιδάκι). Ὁχι, κούριε! Θὰ μενετε εἰς τὸ δωμάτιόν σας! (Στρέφει ὀλίγον) Κἀμετὲ μου τὴν χάριν καὶ παρατηρή-

* Τὸ δράμα αὐτὸ εἶνε πολὺ μικρὸν, διότι ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ μίαν σκηνήν καὶ ἔχει ἓν μόνον πρόσωπον. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αὐτὸ φέρει ὅλον τὸ βάρος τῆς παραστάσεως. Τὸ μοναδικὸν αὐτὸ πρόσωπον εἶνε ἡλικίας εἰκοσὶν ἔτων καὶ ἔχει σὺνδρον καὶ τέχνη. Ἡ ἡρωὶς μου καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν νέων ἀισθημάτων, τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν εἰς αὐτὴν ὁ γάμος καὶ ἡ μητρότης, διετήρησεν ἐκείνον τὸν τύπον τῆς ἀνώματης, ὁ ὁποῖος συνήθως εἶνε ὁ κληρὸς μόνον τῶν νεανίδων.
 ** Ὁ ρόλος ἐφάρει διὰ τὴν γαλλίδα ἡθοποιὸν κ. Δελακόρτ, ἥτις τὸν ἐπαίξεν εἰς τὴν φουσσὴν ἀλήν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΕΪΤ

Ἡ Νομικὴ Σχολὴ πρὸ ἐτῶν ἔχασε σοφὸν διδάσκαλόν τῆς, ὁ ὁποῖος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ἄλλης εὐεργετικῆς δράσεως. Ὁ Καθηγητὴς τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου κ. Στ. Στρεῖτ, ὁ πατρικὸς, ὁ μεθοδικὸς, ὁ φωτιστικὸς, ἔγινε ὁ Διοικητὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ὁ μεθοδικὸς καὶ φωτιστικὸς πάλιν καὶ ὁ ἐπιβάλλον τὴν σφραγίδα τῆς πρωτοβουλίας του εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους.

Ἡ Ἐπιστήμη δημιουργεῖ τοὺς εὐγενεστέρους τῶν δεσμών καὶ δικαίως ἐπιμένει νὰ θεωρῆ ἰδικούς τῆς ἱεροφάντας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι καλῶς ἐφροσίσθησαν ἀπ' αὐτήν καὶ τὴν ἐφώτισαν ἔπειτα καὶ τώρα τὰ φῶτα τῆς καὶ τὰ φῶτα τῶν μετέφερον εἰς ἄλλον κῆλον ἐνεργείας.

Ἐφωθεῖσαν ἕως τὰ ἰδεώδη, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν τὰ στάδια, τὰ μετῶν ἀξία καὶ τόσον εὐγενῆ ἑπαθλα καὶ τόσον ἀξίους ἀγωνιστάς

σατε αὐτὰ τὰ παραληττικὰ βλέμματα. Ἐχει ἓνα ὕψος ποὺ δὲν ξέρω πῶς θὰ κατορθώσουν νὰ τοῦ ἀνισταθοῦν αἱ γυναῖκες. (Τὸ ὁμιλεῖ) Μοῦ ὑπόσχεσθε, κύριε, ἂν σὰς φέρω ἐδῶ, νὰ κοιμηθῆτε ἀμέσως... ἀμέσως; Ναι! γυναικὸς τὰς ὑποσχέσεις, δὲν σὰς κοστίζει τίποτε νὰ ὑποσχεθῆτε. Καλὰ. Θὰ δοκιμάσω. Ἀλλὰ θὰ κλείσω τὴν κουνουπιέραν σου. Σύμφωνα; Ἐφθάσα.

(Ἐπιμένει εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπιμένει τὴν ἀριστερὰν μικρὸν λίανον τοῦ ὁποῖον τὰ παρατηρήματα εἶνε κλειστά). Τί βαρὺ, ποῦ εἶνε! Θὰ εἶνε πολὺ δυνατός. (Ἀνοίγει τὴν κουνουπιέραν καὶ περὶ τὸ κεφάλι τῆς). Ἀκούεις; Ὅχι! Ἄνοιξέ! Ἄνοιξέ! Ἄνοιξέ! Τί θέλεις; Νὰ σὲ φιλήσω; Ἐυχαριστοῦ! (Τὸ φίλει καὶ κλείνει τὴν κουνουπιέραν. Κἀθηται). Θὰ ἐργασθῶ τώρα. Θὰ τοῦ κἀμῃ μὰ σκοῦρια. Μὰ σκοῦρια αὐτοῦ καὶ τὸ κομμάτι τοῦ μπαμπὰ. Πῶς μοιζοῦν οἱ δύο τους! Καὶ πῶς τοὺς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δύο! Διὰ τὸν Παῦλον ὁμοῦ εἶμαι καὶ ἑλπίστῳ! ἑλπίστῳ! Ἄ! Ὁχι! Ὁχι! Τὸ νὰ εἶνε κανεὶς ἑλπίστῳ θὰ εἶπῃ πῶς ἔχει κακὸν χαρακτήρα... ὅτι βασανίζει τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους ἀγαπᾷ... Ἐἶδα μίαν ἡμέρα τὴν εἰκόνα τῆς Ζηλοτυχίας. Ἦταν φρικώδης! Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἑλπίστῳ! Ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ τὸν Παῦλον καὶ φοβοῦμαι μήπως μοῦ τὸν πάροιν! Δὲν εἶνε κακὸν αὐτὸ. Εἶνε ἀπλοῦστατον. Πρῶτον ὁ Παῦλος εἶνε εὐμορφος, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ τὸν προσέχουν αἱ γυναῖκες. Ἐπειτα θέλω, ὅπως ἐγὼ ἀνῆκα ὀλοκλήρως εἰς αὐτόν, νὰ ἀνήξω καὶ ἐκεῖνος εἰς ἐμέ. Ἄν παραδειγματὸς χάριν ἔμεινε τώρα καὶ μοῦ εἶπε: «Θὰ φηγοῦμε ἀμέσως καὶ θὰ πάμε δύο γιλιάδες μίλια μακρὰν. Θὰ μένωμεν πάντοτε ἐκεῖ. Ὅλους διόλου μόνου, χωρὶς φίλους, χωρὶς συγγενεῖς. Δὲν θὰ βλέπεις παρὰ τὸ παιδί σου καὶ ἐμέ», θὰ ἤμουν δυστυχῆς; Καὶ ὁμοῦ ὄχι! Ὅχι! Ἦσαν εὐτυχῆς διότι θὰ εἶχον αὐτόν (Λικνίζει τὸ λίανον) καὶ ἐκεῖνος ἐκεῖ κάτω (Λικνίζει τὸν κῆπον ἀπὸ τὸ παράθυρον). Τὸν καταλαμβάνω ἀπὸ τὴν μορδιὰ τοῦ σγάρου του. Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ἔμαθα νὰ ἐφροσκῶ ὅτι μοιζοῖ εὐμορφα καὶ ὁ καπιὸς του! Εἶνε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον; Ὁχι! Καὶ ἀπόδειξις ὅτι ὅταν κἀμῃ κανένα λάθος εἰς τὸ πλάνο μοῦ κανεὶ παρατήρησιν! Θεέ μου! Οἱ ἀνδρες δὲν μποροῦν νὰ ἀγαπᾶσιν ὁμοῦ ἐμεῖς! Νά! Πάντοτε ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου ἐκείνην τὴν ὀριανήν χήραν, τὴν κυρίαν Βερδέρ,.... Καὶ ὅταν βλέπῃ τὸν Παῦλον νὰ τὴν πλησιάζῃ!... Μία γυναῖκα βαμμένη καὶ πέντε ἔτη μεγαλύτερα μου! Ἄνε πῶς ἔχει εὐμορφα μάτια. Ἐγὼ δὲν εὐφροσκῶ τίποτε ἐξωμορσιότων. Ἀ! Ναι εἶνε ὀρθία τὰ μάτια τῆς; μὰ περισσότερο ἀπὸ τὰ δικά μου; Καὶ ἔπειτα εἶνε ἑψηλὴ. Καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγε προχθές, ὅτι τοῦ ἀρέσουν ἡ ψηλὴς γυναῖκες. Θεέ μου, τί νὰ κἀμῃ γὰ νὰ ψηλώσω μόνον (Λικνίζει πρῶτον τὸ ἀκρον τοῦ δακτύλου τῆς καὶ ὀλίγον καὶ ὀλίγον ὀλοκλήρως τὸν δακτύλου) τόσον. Βέβαια χρειάζεται ὀλοκλήρως δακτύλο. Καλὲ εἶμαι ἀδικος. Δὲν θέλω νὰ τὰ συλλογίζομαι αὐτά! Δὲν ἔπαρχει τίποτε μεταξύ των. Ἄς ἐργασθῶ! Ἄς ἐργασθῶ! Ἄς ἐργασθῶ δι' αὐτόν! Πρὸ ὀλίγου μοῦ ἔδωκε τὸ σακκάκι του νὰ τοῦ ράφω ἓνα κομμάτι. Δουλεύει! (Μετὰ μικρὰν ἀσπρήν). Εἰς ποῖαν νὰ ἔγραψε χθές; (Ἐργάζεται). Ἐπῆγεν εἰς τὴν Λέσχην καὶ εἰς τὰς δέκα δὲν εἶχε γυρίσῃ. Ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ. Δέκα καὶ μισή. Ἐνδεκά! Δὲν ἦλθε. Τέλος εἰς τὰς ἐνδεκά-μισὴ ἀκούω τὴν φωνὴν του. Ἐπειδὴ με μάλωνται ὅταν κλῶμαι νὰ εἶχα κλῶν ἴλιον, ἔπειτα σὸ πρεββάτι μου μουσενιμένη καὶ ἔκαμα ὅτι κοιμοῦμαι. Ἐπειτα ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὸ τραπέζι. Δὲν μοῦ διέφευγε οὐτὲ ἡ παραμικρὰ τοῦ κινήσιος, γιὰτὶ εἶχα μουσκλειστα τὰ μάτια μου. Παίρνει χαρτὶ καὶ ἀρχίζει νὰ γράφῃ. Ὁχι βέβαια σὲ ἀνδρὰ. Ἐγχαμογελοῦσε. Ὅταν γράφει κανεὶς σὲ ἀνδρὰ δὲν χαμογελεῖ. Ἐκντῆταξ διαρκῶς πρὸς τὸ μέρος

μου νὰ ἰδῇ ἂν κοιμοῦμαι, καὶ ἔπειτα ἐπῆρε βουλοκέρι καὶ ἐφαράγισε τὸ γράμμα με τὴν σφραγίδα ποὺ ἔχει σὸ ρολόγι τοῦ, τὴν ὁποῖαν (μετὰ συγκληθῆσεως) τοῦ ἐχάρισα ἐγὼ. (Ἀρροῦται καὶ ἀπογίρει τὰ μάτια τῆς). Μοῦ φαίνεται πῶς μοῦ φωνάζει. Ναι. Μὲ φωνάζει. (Πηγαίνει εἰς τὸ παράθυρον). Παῦλε! Μ' ἐφώνασες; Θέλεις τίποτε; Ἀ! Τὸ σακκάκι σου. Τί; Ἄν ἔφαγα τὸ κομμάτι; Ναι, κύριε, μάλιστα! Ἡ γυναικούλα σου κανεὶ πάντα ὅτι τῆς λέξ. Τί;... Δὲν ἀκούω. Νὰ σοῦ ρίξω τὸ σακκάκι ἀπὸ τὸ παράθυρον; Πάρτο (Πίπτει τὸ σακκάκι). Ἀπὸ τὸ θηλάκιον πίπτει μία ἐπιστολή. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς νυκτός! (Τὴν παίρνει). Αὐτὴ εἶνε! Νὰ ἡ σφραγίς! Ἀχ! Φτωχὴ μου καρδιά! (Ἀσπραινεται τὴν ἐπιστολήν). Καὶ μισομένη κούλας! Ποτε δὲν γράφει σὲ τέτοιον χαρτὶ. Καὶ αὐτὴ ἡ μουσκλειμένη ἐπιγραφή! «Πρὸς τὴν Κυρίαν...». Χωρὶς ὄνομα! Γιατί; Ἐφοφτεῖτο μήπως τὸ διαβάσι κανεὶς. (Παρατηρεῖ τὴν ἐπιστολήν). Τί βλέπω! Τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ὀνόματος εἶνε μουσχαμμένη... Β. Ἀ! Κύριε! Εἶνε διὰ τὴν κυρίαν Βερδέρ. Αἱ! Ἡ νόμιμος ἄμυνα δικαιολογεῖ τὰ πάντα! Ὅταν μπαῖνη ληστής εἰς τὸ σπίτι σου, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸν φονεύσῃς. (Στρέφει τὸν φάκελλον. Διαβάζει καὶ πίπτει εἰς τὸ κἀσθμά τῆς. Μετὰ μικρὰν ἀσπρήν). Θεέ μου! Τί ντροπή! Εἶμαι βεβαία, ὅτι τώρα γελᾷ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον (Διαβάζει δυνατὰ). «Σὲ ἐπισα ἐπ' αὐτοφῶφ, Ζηλιάρα!» (Μετὰξὶ διακρούων καὶ γέλλουσα). Αἱ! Τὸν κακοῦργον! Πῶς με γυροῖ! Καλὰ μοῦ τὴν ἐπαῖξε! Ἐχει τόσον πνεῦμα! (Διαβάζει πάλιν δυνατὰ). «Σὲ ἐπισα ἐπ' αὐτοφῶφ, Ζηλ...». Καὶ τώρα πῶς θὰ παρουσιασθῶ ἐμπρὸς του! (Σηκώνεται καὶ διενθύνεται πρὸς τὸ παράθυρον βλέπουσα ὅπισθον ἀπὸ τὰ παρατηρήματα). Εἶχα δίκαιον! Ἐκεῖ εἶνε καὶ βλέπει πρὸς τὰ ἐδῶ! Γελᾷ κάτω ἀπὸ τὰ μονοτάκια του, τὰ ὀρθία του μονοτάκια... (Προβάλλει ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ στέλλει φιλήματα ἔξω). Αἱ! Καλὰ! Γέλα! Περιπαίξέ με! Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον... Εἶμαι εὐτυχῆς. (Λικνίζει τὴν κούνιαν). Σπιντὰ τὸ παιδί του! (Φωνάζει εἰς τὸν Παῦλον). Ἐλα, νὰ σὲ ἀγαλιάσω καὶ νὰ σοῦ ζήτησω συγγνώμην ἐπάνω ἀπὸ τὴν κούνια του! Μά ἔλα!... Δὲν βαστῶ. Πηγαῖνο νὰ τὸν εὐρῶ!

(Τρέχει εἰς τὸν κῆπον. ΑΥΛΑΙΑ).

E. LEGOUVÉ

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

Εἰς τὴν σκηνὴν ἐξήγησα τὴν μορφήν τοῦ Ἀγνωστοῦ καὶ ἡ σκηνὴ μ' ἐβάρυνε καὶ γονάτισα ἔμπροσθον του.

Στὸ σκοτάδι τραγῆσον μοῦ φέω φῶς ἐξεχῶδη καὶ ἡ σκηνὴ ἐλευθερήν καὶ σιγήν ἐπλανήθη.

Φερομένην τὸ Ἄγνωστο νάντικον ἔγχετο ἀσπαστῆ μὲν σὺ Ἄσειρον τραγῆζει καὶ φέρεται.

Πῶς στρέφει στὰ γόνατα ξαναβρασκεῖ τὸ σῶμα, χαρομεμένο σὰ λείψανον σὸ κατὰξερὸ χῶμα.

Φλογισμένα τὰ μάτια μου εἰς τὴν λάμπην γυρίζω, τὴ μορφήν του γυροένοντας, μὰ σκοτάδι ἀντικρῶζω...

ΤΟ ΔΩΓΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

[Συνέχεια από το υπ' αριθ. 41 τεύχος]

Εργάσθησαν δε και εμόχθησαν εμπαιδώς προς διάδοσιν των θεωριών αυτών, ως κηρύττουσιν ως προσεχομένους εξ ονόματος της 'Επιστήμης. 'Οτι δίδεν η αντίθεσις μεταξύ της 'Επιστήμης της Φύσεως και της Φιλοσοφίας, μεταξύ των πειραματικών κηρύσεων και του πνεύματος, είνε ήδη αίσθητη λίαν και καταφανής παρά τοις άνεπτυγμένοις. Και συνελόντι είπειν, ότι ούδεμία συμφωνία, πλήρης δε αντίφασις υπάσχει μεταξύ θρησκευτικών πεποιθήσεων και επιστημονικών πορισμάτων. Τα συμπεράσματα ταύτα είκει και άβασανίστως παραλαμβάνουσιν αι άπηχίσεις των τελευταίων λέξεων της 'Επιστήμης, οι έπιπολαίως έξεταζόντες και μηδόλωσ έμβριθύνοντες επί των ζητημάτων, οι έξ άσυγγνώστου μεροληψίας και άδικαιολογήτου έπιμονής βύοντες τά ότα εις την φωνήν της άληθοῦς επιστήμης και εις τά εκ της πειραματικής μεθόδου σαφή συμπεράσματα.

Έκ της διαδόσεως δε τούτων, πόσαι παρακλιήσεις καρδιών εν τη θανάσιμω άμφιβολία; Πόσαι δηλητηριάσεις συνειδήσεων; Πόσαι άτροφία πνευμάτων;

Ανά είνε αι άπαντήσεις αι φέρουσιν εις την λύσιν των ζητημάτων τούτων. Η πρώτη. 'Οτι έδημιουργήθημεν υπό του Θεού. Η δευτέρα. 'Οτι παρήχθημεν δι' αυτομάτου γενέσεως, δυνάμει του συνδυασμού ύλης και δυνάμεως. Τρίτη άπάντησις ενταύθα δεν είσχωρεί.

Της μιάς δε των δύο τούτων άπαντήσεων άποδεικνυομένης άληθοῦς, αναγκάίως καταργείται η έτέρα. Και είνε μὲν άληθές ότι η μεγάλη έκτασις και τεραστία ανάπτυξις, ην κατά τον αιώνα μας έλαβεν η ανθρωπίνος 'Επιστήμη καθ' όλους αυτής άνεξαρέτως τουσ κλάδους, καθιστά και παρ' αυτοις τοις σοφοις αδύνατον την κατοχήν όλων των μερών κατά βάθος και την έκθεσιν όλης της συνθέσεως αυτών μετά της άπαιτουμένης ενότητος. Αφού και πνεύμα πρώτης τάξεως εις ογκώδεις τόμους δεν θά ήδύνατο να παράσχη πλήρη και γενικόν πίνακα τούτων μετά των συμπερασμάτων αυτών.

Η έκθεσις των κριωτέρων πορισμάτων της 'Επιστήμης, γενομένη μετά πάσης άμεροληψίας, δύναται αναμφιβόλωσ να παράσχη όφελείαν τινα. Διά τούτο ούδεν κωλύει, όπως εν μύ και μόνη πραγματεία, προσωρισμένη δια τας στυλινάς και μεμετροημένας σελίδας της «Εικονογραφημένης» σημεία τινα, και ταύτα άσροθινώς, έξεασθώσιν, εις τρόπον όμως ούττοντα άσχετόν φως επί των σοβαροτάτων και γενικών τούτων ζητημάτων, ώστε και οι μη δυνάμενοι να εγκύψωσιν εις έκτενεστέρας και βαθυτέρας μελέτας να δινηθώσι να σχηματίσωσι γνώμην σαφή και ως οίον τε άληθή.

Interesa si nulla fuit genitalis origo terrarum et coeli semperque aeterna fuere cur supra bellum Thebanum et funera Troiae non alii alias quoque res cecinere poetae. (Λουκρέτιος)

Έν τη 'Επιστήμη, όταν δεν υπάσχει καταφανής η άπόδειξις της αιτίας των γεγονότων και φαινομένων, αναγκάίως καταφεύγουσιν οι σοφοί εις υπόθεσιν τινα, δι' ης έξηγοῦσι τά εν λόγω φαινόμενα. Η υπόθεσις αυτή ισχύει, έφ' όσον δι' αυτής έξηγοῦνται τά φαινόμενα ταύτα, καταργείται δε και αντικαθίσταται υπό άλλης, όταν η πρόδοος της επιστήμης φέρη εις φως γεγονότα και φαινόμενα μη έξηγοῦμενα υπ' αυτής και τούτο διότι υπάσχει απόλυτος ανάγκη βάσεως επιστημονικής, έστω και υποθετικής, προς στήριξιν των επιστημονικών πορισμάτων. Παράδειγμα: Η προς έξήγησιν των φυσικών φαινομένων του φωτός πρότερον ισχύουσα υπόθεσις της έκπομπής η υπό του Νεύτωνος έπινοηθείσα, ήτις αντικατεστάθη υπό της και νυν ισχυρούσης θεωρίας των κυμάτων, της υπό του Καρτεσιού μὲν το πρώτον έπινοηθείσης, υπό του Fresnel δε μετά ταύτα τελειοποιηθείσης.

Τοιοῦτόν τι ακριβώς συμβαίνει και με την Δαρβίνειον θεωρίαν. Είνε αυτή άληθώς ενδιαφέρονσα και τερπνή εν τῷ άμω όταν αναγινώσεται μετά ψηροαμίας, διότι παρέχει εύκολον και άπλην την έξήγησιν της καταγωγής των ειδών. 'Οφείλει όμως ν' αναγνωρίσχη τις εν αυτή, ότι πρόκειται πάντοτε περι άπλης φιλοσοφικής διαλέξεως μάλλον η περι άποδείξεως φυσικοδικής, στήριζομένης υπ' όλων των δι' επιστημονικάς έπιβεβαιώσεσις αναγκάίων άποδείξεων.

Η Δαρβίνειος θεωρία ήμαζεν άλλοτε. Χρονολογείται δε η άμνη αυτής ιδίως από της εποχής εκείνης, καθ' ην έξήχοντο να προσβάλωσι δι' αυτής το θρησκευτικόν δόγμα περι Δημιουργίας του κόσμου. Έλαβεν ως εκ τούτου χαρακτήρα εμπαιδῆ, όν δικαιούται τις να θεωρή ως άντιεπιστημονικόν. Σήμερον τείνει η θεωρία αυτή ν' αντικατασταθῆ υπό θετικωτέρων γεγονότων, έχόντων χαρακτήρα μάλλον επιστημονικόν και άπηλλαγμένον υποθέσεων, αναμφιβόλωσ μὲν λίαν έπαγωγών, άλλα συχνά παρασκευνδυνεμένων και το σπουδαιότερον λίαν θρασειών.

Αι υποθέσεις έφ' όν στηρίζεται αυτή είνε παντελώς άβάσιμοι και επιστημονικάς άνυποστήρικτοι.

Διά της άποδείξεως ότι η ζωή δεν υπήρξεν άνεκαθεν επί της γης, η δε εμφάνισις αυτής δεν είνε άποτέλεσμα της νομιζομένης πλαστικής δυνάμεως της ύλης, εκμηδενίζομεν την μίαν εκ των υποθέσεων της Δαρβίνειου θεωρίας, την αυτομάτου γένεσιν. Διά της άποδείξεως μετά ταύτα ότι τά διάφορα ζωικά είδη γένοντο άντιεξιμένα ιδίων δημομοργίων διαδοχικών, και ότι έκαστον είδος διέμεινεν έντελωσ άνεξάρτητον εκείνων, άτινα προηγήθησαν και έκείνων, άτινα διεδέχθησαν αυτό, εκμηδενίζομεν επίσης την δευτέραν μεγάλην υποθέσιν της θεωρίας, την μεταμόρφωσιν. Πριν όμως έπιληφθώμεν της λύσεως των δύο τούτων, θεωρούμεν άπαραίτητον να είπωμεν λέξεις τινας επί του ζητήματος της αιωνιότητος της ύλης.

Κατά το σύστημα του Δαρβίνου η ύλη δεν ελάσθη, διότι άνεκαθεν υπάσχει, διότι είνε αιωνία. Είνε όμως το τοιοῦτον άληθές; Υπό καθαρώσ φιλοσοφικήν έποχην υπό άπλουδν όρισμόν η ύλη δεν είνε αιωνία. Αλλά και η 'Επιστήμη ούδεν φέρει επιχείρημα, δυνάμενον ν' ανατρέψη το αξίωμα τούτο.

Δεν δύναται αυτή ν' άποφανθῆ η επί άντικειμένων έντελωσ συστάσεως' οίον της ύλης συνηνομένης προς την μορφήν. Τα λοιπά διαφεύγουσι την δικαιοδοσίαν της. Η ύλη είνε ούσία πραγματική αλλά παθητική, προσωρισμένη να υποστῆ διαφόρων μεταβολάς κατά τάξιν όρισμένην, όν μία είνε η μορφή.

Ως παθητική η ύλη είνε άνίκανος να δράσχη περι αυτήν, άνίκανος να δράσχη έφ' εαυτής.

Δεν δύναται λοιπόν να υπάσχη η δια δυνάμεως έξωτερικής. Οι τιν αιωνιότητα της ύλης προς άπόδειξιν των θεωριών των έπιχαλούμενοι επιστήμονες ύλισται, όφειλον προ πάντοσ να λάβωσιν υπ' όψιν ότι η άπόδειξις αυτής είνε αδύνατος. Η 'Επιστήμη ούδεν δύναται να είπη περι της άρχικής καταγωγής και της πρώτης καταστάσεως της ύλης. Διότι πρέπει ενταύθα να σημειωθῆ ότι έτερον καταγωγή και έτερον σχηματισμός. Το πρώτον άφορά εις την στιγμήν καθ' ην έξήλθεν εκ του μηδενός, την στιγμήν καθ' ην διήλθεν εκ της ανυπαρξίας εις την ύπαρξιν' το δε δευτέρον άφορά εις τον άρχικόν σχηματισμόν η την εξέλιξιν της πρώτης αυτής ύλης.

Της 'Επιστήμης δε σιγώσης, μόνη η λογική δια συλλογισμών δύναται να δώσχη εις την ερώτησιν ταύτην άπάντησιν, άλλα και ταύτην άποφατικήν.

Διότι μόνον οι νόμοι αυτής άροκούσι ν' άποδείξωσιν, ότι η ύλη δεν υπήρξε πάντοτε.

Την σήμερον παραδέχονται την συνύπαρξιν της δυνάμεως και ύλης. Το εν λέγουσιν είνε αδύνατον να υπάσχη άνεν του έτέρου. Δεν δύναται όμως να όρίσωσι τί είνε δύναμις καθ' εαυτήν και τί είνε ύλη άνεν δυνάμεως. Αλλ' αι δυνάμεις δεν δύναται να δημομοργηθώσιν η υπό άλλης δυνάμεως άνωτέρας. Και επειδή δεν υπάσχει άποτέλεσμα άνεν αιτίας, η ύλη ως πεπερασμένη και άτελής όφείλει κατ' ανάγκην να έχη και αυτή πρώτην τινα αιτίαν.

Ποία λοιπόν είνε η Αιτία αυτή; Οι όπαδοί της Δαρβίνειου θεωρίας ούδεμίαν εις τούτο άπάντησιν δίδουσι. Περιορίζονται μόνον να βεβαιώσωσιν ότι η ύλη υπήρξεν άνεκαθεν, διότι δεν δύναται να έννοήσωσι πώς και κατά τίνα τρόπον έλαβεν άρχήν. Ούτω παρέχονται Ισποτικώς και το ζήτημα του τέλους της ύλης βεβαιούντες επίσης ότι η ύλη ούδέποτε θά χαθῆ, διότι δεν έννοούσι πώς θά εκμηδενισθῆ. Αιωνιότης λοιπόν όσον άφορά την καταγωγήν, αιωνιότης όσον άφορά την διάρκειαν. Ούτω λύουσι δια διπλής βεβαιώσεως, έστερημένης πάσης άποδείξεως, το μέγα πρόβλημα του άπεριου έφαρμοζομένου εν τη ύλη.

[*Έστειλ συνέχεια]

ΑΡ. ΙΩ. ΑΑ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΗΣ (Τάντα)

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ

ΘΕΜ. ΣΟΦΟΥΛΗΣ
'Ο Πρόεδρος της Σαματικής Κυβερνήσεως.

ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑΣ ΒΑΘΕΩΣ

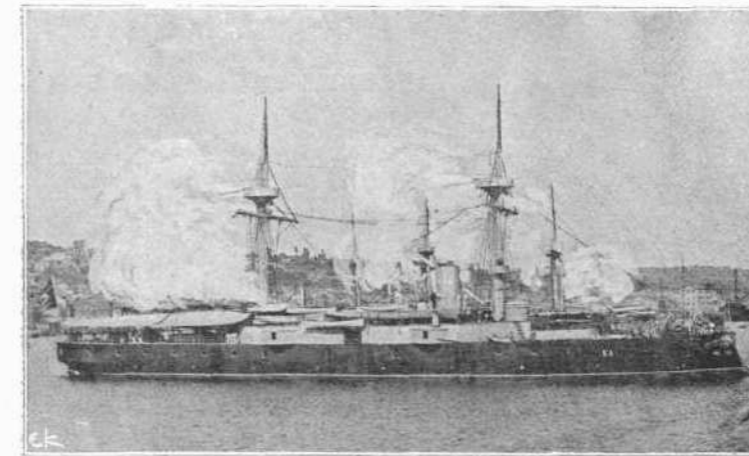
ΕΜ. Κ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ
Βουλευτής Σάμου (Υπουργός).

Η ΧΩΡΟΦΥΛΑΧΗ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΠΑΣΗΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΚΗΣ
'Ο ήγεμόν της Σάμου.

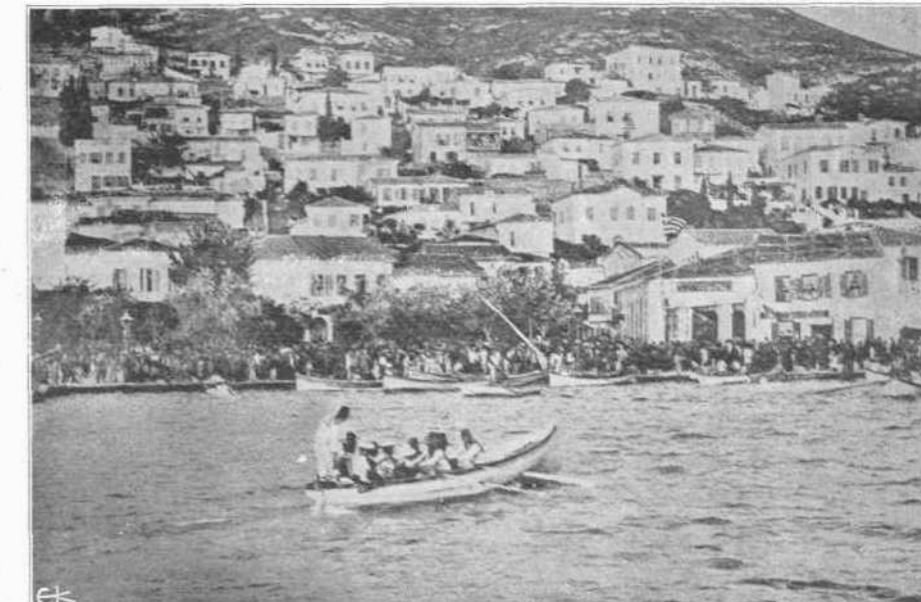
ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΘΥΡΗΚΤΟΝ "ΧΑΜΗΑΙΕ.. ΒΟΜΒΑΡΔΙΖΟΝ ΤΗΝ ΣΑΜΟΝ

ΣΠΥΡΟΣ ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ
'Ο τελευταίος δήμαρχος της Πρωτεύουσής.

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΤΩΡΑ ΥΨΩΘΗ Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Η ΠΡΟΚΥΜΑΙΑ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΒΑΘΕΩΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ

Η ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΙΚΗΣ ΙΘΑΚΗΣ

(Συνέχεια από το όστ' ἀριθ. 40 τεύχος)

Καὶ οὗτος ὁ Τηλέμαχος οἴσεται ἀπὸ τὴν ἐνέδραν τῶν μνηστῆρων, ἄστινες ἀνέμωνον αὐτὸν παρὰ τὴν νῆσον Ἀσπερίδα. Ἀν λοιπὸν ἢ Ἀσπερίς εἶναι τὸ Ἄρκοῦδι καὶ ἡ Λευκάς ἢ Ἰθάκη, ὁ Τηλέμαχος δὲν θὰ ἐσώζετο, διότι ἐξέλταντος θὰ ἐπιπτεν εἰς τὴν ἐνέδραν τῶν μνηστῆρων, με ὄλον τὸν πόθον τῆς Ἀθηνῶν. Πάντως ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ διέλθῃ παρὰ τὸ Ἄρκοῦδι. Εἴτε πλέον δεξιά, εἴτε ἀριστερά, ζήτην νὰ ἐπιβίβασθῃ εἰς τὴν πρώτην ἀκτὴν τῆς Ἰθάκης τοῦ κ. Λαίφρελδ, ἡτοί τῆς Λευκάδος, ὅτι ἡ νῆσος Ἄρκοῦδι-Ἀσπερίς κείται νοτιότερον τῆς Λευκάδος κατὰ τρία μίλια, καὶ θὰ συνελαμβάνετο ὑπὸ τῶν μνηστῆρων, ὅν οἱ μὲν φρούροι διεδέχοντο ἀλλήλους εἰς τὰς ἀκρας τῶν βράχων τῶν δερομένων ὑπὸ τῶν ἀνέμων, παραμονεύοντες προσεκτικῶς τὴν διαβάσιν του, κατὰ δὲ τὴν δόξαν τοῦ Ἠλίου αὐτοὶ οἱ μνηστῆρες ἐνέδρουν οὐδέποτε ἀναπνεύοντες εἰς τὴν ξηρὰν. Ἐνῷ ἡ συμβουλὴ τῆς Ἀθηνῶν τοῦτο ἐσώζει, τὰ μὴ διέλθῃ ἀπὸ τὴν νῆσον Ἀσπερίδα, ἀλλὰ νὰ μεταβῇ περὶ εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ ἀλλο μέρους, ἐπειδὴ ὅμως ἡ Λευκάς δὲν εἶναι ἡ Ἰθάκη, ἀλλ' Ἰθάκη τῆς Ὀδυσσεΐας εἶναι ἡ νῆσος ἡ φέρονσα νῦν τὸ ὄνομα τοῦτο, δι' αὐτὸ ἡ συμβουλὴ τῆς Ἀθηνῶν εἶναι συμφωνοῦσα πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὴν γεωγραφικὴν θέσιν τῆς νῆς Ἰθάκης, διότι ἡ μεσημβριῆ ἀκρὰ τῆς Ἰθάκης, εἶναι ἡ πλησιεστέρη ἀκτὴ, διὰ τὸν ἐκ τῆς Ὀμιρικής Πόλον πλέοντα πρὸς τὸ μέρος τοῦτο. Ἡ μεσημβριὴ δὲ αὐτὴ ἀκρὰ τῆς Ἰθάκης, ὅπου ἀπεβίβασθῃ ὁ Τηλέμαχος, κείται νοτιο-μεσημβρινὸς 6 μίλια περίπου, ἀπὸ τὸ μέρος ἐνθα ἐνέδρουν οἱ μνηστῆρες, διότι κατὰ τὸν ποιητὴν, οὗτοι ἐνέδρουν πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ πορθμῆ, παρὰ τὴν Ἀνατολικὴν παραλιάν τῆς Σάμης, καὶ εἰς οὗτι μεγάλην ἀπόστασιν ὑπὸ τῆς πόλεως τῆς Ἰθάκης, ἀφοῦ εἶδον τὸ πλοῖον τοῦ Τηλέμαχου εἰσερχόμενον εἰς τὸν λιμένα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ συμβουλὴ τῆς Ἀθηνῶν ἐσοῦσα τῶν Τηλέμαχον. Τὰ χωρία τῆς Ὀδυσσεΐας τὰ μνημονεύοντα τὸν πορθμὸν τοῦτον γράφει ὁ Πάρις παρὰ τοῦ Πλάτωνος βραβιότητα περὶ τῆς πλευρᾶς τῆς νῆσου ἐπὶ τῆς ὁποίας πρόκειται νὰ ζητηθῆ ἡ Ὀμιρική πόλις Ἰθάκη. Ὅλη ἡ διήγησις περὶ τῆς θέσεως ἢ ἐνέδρουσαν οἱ μνηστῆρες τὸν ἐκ Πόλου ἐπιστρέφοντα Τηλέμαχον, ἐν τῷ πορθμῷ μεταξύ Ἰθάκης καὶ Σάμης, στηρίζεται ἐπὶ τῆς προϊποθέσεως, ὅτι τοῦ Τηλέμαχου ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸν πατρίον λιμένα διὰ τούτου τοῦ πορθμῆ θὰ ἐγένετο. Τοῦτο ὅμως ἦτο δυνατόν, ἀν ἡ πόλις ἔκειτο ἐπ' αὐτοῦ, ἐπομένως ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἰθάκης. Οὐχὶ μακρὸν τὸν κόπον τοῦτον ἐν τῷ πορθμῷ τῷ μεταξύ Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας κείται τὸ Δασκαλεῖο ἡ μὴ νῆσος τοῦ πορθμῆ, εἰς ἣν δύνανται τις ν' ἀναφερῇ τὸ ἐπιστάδιον, τὸν ἐνέδρουσαν τὸν Τηλέμαχον μνηστῆρων.

Ἐάν ἡ Λευκάς ἦτο ἡ Ἰθάκη, ἡ Ἀθῆναι ἐλθεν ἀσφαλτερώτερον ὁδὸν νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὸν Τηλέμαχον, ὅπως διαρῆγγῃ τὴν ἐνέδραν τῶν μνηστῆρων καὶ φθάσῃ σφός εἰς τὴν πόλιν, ἀνευ τῆς ἀνάγκης νὰ διέλθῃ παρὰ τὴν Ἀσπερίδα νῆσον, τὴν νῦν Ἀρκοῦδι, τοῦ κ. Λαίφρελδ. Ὁ Τηλέμαχος ἠδύναι τὸ πλεῖον παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀχαρνανίας, μετὰ τὴν ἐκ Ὀρέας νῆσου ἀφίξιόν του. Τὸ Μεγαλοῖσιον (Γάρος) καὶ ὁ Κάλαιος (Κάρπαι) ἀποκρύπτουσαν πᾶν πλοῖον διερχόμενον παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀχαρνανίας καὶ διευθύνοντες εἰς Βλέζον τῆς Λευκάδος, ὅπου ὁ κ. Λαίφρελδ ἐγχαθίζουσε τὴν πόλιν Ἰθάκην ipso jure. Ποῖν προβῶ εἰς τὴν ἐρμηνησίαν τῶν ἄνω στίχων, ἐν οἷς περιγράφεται ἡ Ἀσπερίς κρῖνον ἀναγινόμενον δὲ δώσω τὴν χωρογραφίαν τῆς νηϊδὸς Δασκαλεῖο, ἥτις κατὰ τοὺς Ὀρθοδόξους Ὀμιριστὰς εἶναι ἡ νῆσος Ἀσπερίς, καὶ τοῦ πορθμῶ τοῦ χωριζόντος τὴν Ἰθάκην καὶ Κεφαλληνίαν. Κατὰ τὸ 1619 ἐπιπόδητος ἐλληνοῖσι Ὀμιριστὰς, Ναυτικός ὁδῶνος ἐπιγραφόμενος «Πορτοκόλον ὀλονοῦν τῶν λιμένων παρὰ τῷ Ἀντωνίῳ τῷ Πανέλλῃ». Ἐν τῷ πορτοκόλον τοῦτον, ἡ νῆσος Κεφαλληνία καὶ Ἰθάκη περιγράφεται οὕτως: «Ἡ Κεφαλληνία εἶναι νησί μετὰ δὲ καὶ ἔχει πόρτο καλὸ τὸσο ἀπὸ μέσα ὄσω καὶ ἀπέσω. Ἀπὸ τὴν σφᾶ ὄπου εἶνε ὁ κάβος τοῦ Πισακάρο, ὅς τὸ πόρτο τοῦ Πισακάρο εἶναι καλὸ διὰ ξύλα μισρὰ καὶ διὰ ἀρματωμένα καὶ εἶναι διὰ τὸν λερᾶννι, ὅχι διὰ τὸν πονεῖντι». Ἀπὸ τῶν Πισακάρο εἰς τὸν Αἰθέρα εἶναι μίλια 12. Ὁ Αἰθέρας εἶναι πόρτο καὶ ἔχει ἑνα νησί ὁμαζοῦ καὶ εἶναι καλὸ πόρτο διὰ τὸν πονεῖντι. Τὸ Θιάκι εἶναι μετὰ δὲ (κατοικημένον), καὶ ἀνίμεσα τῆς Κεφαλληνίας καὶ τοῦ Θιάκι εἶναι ἑνα νησιόπουλο χαμηλὸ καὶ ἔχει ἑνα πύργον καὶ μία στέρνα ἐπάνω του, καὶ λέγονται τοῦτο τὸ διδασκαλεῖον». Οἱ ναυτικοὶ «Ἐλλῆνες τὸ ἴσο, λέγονται ἥμιν ἀκριβῶς ὅτι ὁ Ὀμιρος γράφει περὶ Ἀσπερίας καὶ συμφωνοῦσαν εἰς τοῦτο, ὅτι εἰς τὸν πορθμὸν τὸν μεταξύ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης, ὑπάρχει μία μικρὰ νῆσος περὶ ὁδῶς. Οἱ δὲ ναυτικοὶ ὀδηγοὶ μᾶς λέγουσιν, ὅτι ἔχει ἑνα πύργον καὶ μίαν στέρναν δηλ. ἡ νῆσος αὕτη εἶναι κατὰ ἄλληλος διὰ φυλάκειον ἡ διὰ καταφύγον πειρατῶν «ὄρω μὲν αὐτοὶ ἰδὲνα λοχίσιμα ἰδὲ φυλάξω». Ὁ ποιητὴς προσθεῖται, «λίμνες ναυλοχῶς καὶ ἀμφιδύμιος». Τοῦτο αὐτὸ λιμένες δὲν ὑπάρχοντι Ἀραγε ὁ πανδιματώρο χρόνος διὰ τὸν ἀνέμων καὶ τὸν ἰδάτων κατέρρευσε τὰς βραχῶδεις ἀκτὰς αὐτῆς, αἵτινες ἄλλοτε ἐσηματίζον τοὺς ἀμφιδύμιους καὶ ναυλοχῶς λιμένες, καὶ ὡς λέγει ὁ Σταρβόν ἡλλαεται: Ἡ ὁ ποιητὴς ἐκόσμησε τὴν περὶ τὴν ταῦτην μικρὰν νῆσον, διὰ τῶν λιμένων τούτων, ὡς ὑποθέτει ὁ Πάρις ἢ ἡ γραφὴ ἡλλοισθῆ ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Berg καὶ ὅτι ἡ πρόθεσις «ἐν» πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς ἐπι ἢ ἡ πρόθεσις ἐν ἐνταῦθα ἔχει ἰδιαιτέρας σημασίαν τοῦ πλησίον ὡς θέλω ἀποδείξει. Ἀλλ' ἐάν οἱ ἀμφιδύμοι καὶ ναυλοχῶς λιμένες τοῦ ποιητοῦ δὲν εὐρίσκονται ἐν τῇ νῆσῳ τοῦ ποιητοῦ, εὐρίσκονται ἐγγράμματι αὐτῆς, παρὰ τῆ Β. Ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Κεφαλληνίας, ἐνθα νῦν εὐρίσκεται ὁ λιμὴν τῆς Φισκαρδοῦ. Τοῦτο μᾶς πληροφοροῦσιν οἱ ναυτικοὶ ὀδηγοὶ καὶ αἱ τὸν ναυτικῶν περιηγητῶν περιγραφαί, ὡς ἀριστα ἀπεδείχθη ὑπὸ τοῦ κ. Βεράδ, ὃν ἀντιγράφω.

Τὸ ἀκρωτήριον Βλατί, ἀκρὰ βόρειος τῆς Κεφαλληνίας ἀπέχει 5 μίλια τοῦ ἀκρωτηρίου Δουράτο, ἐσχάτως μεσημβριῆς τῆς Ἁγίας Μαρίας. Τὸ ἠψηλὸν μέρος τῆς νῆσου καταλήγει πρὸς Βορῶν εἰς τὸ ταπεινὸν τοῦτο ἀκρωτήριον με ἀποκρήμους ἀκτὰς.

Ὅσο μέτρον περίου μήκος καὶ 200 μέτρον πλάτος εἰς τὸ στενότερον αὐτοῦ μέρος. Τὸ σὺνήθεσ ἀγκυροβόλιον εἶναι εἰς τὸν μισθὸν τοῦ ὅρου με βάθος ἀπὸ 3-7 μέτρον. Ἐναντίον τῶν νοτίων καὶ τῶν βορειοδυτικῶν ἀνέμων οἱ ναυτικοὶ θὰ εὐρίσκουσι καταφύγον. Κατὰ τὸ 1872 ὁ ὑπολοχαγὸς Lobb τοῦ πολεμικοῦ ἀγγλικοῦ πλοῖου «Rapid» ἐγράφη: Τὸ Φισκαρδο εἶνε μικρὸς λιμὴν, ἐντελῶς προφυλαγμένος ἀπὸ παντὸς ἀνέμου, με καλὸν ἀγκυροβόλιον, με βυθὸν πηλόδην. Ἄκρὰ προβάλλουσα (ἐξέγουσα) πρὸς δυσίαν, διαίρει τὸν λιμένα εἰς δύο μέρη (ἀμφιδύμοι), εἰς ἐξωτερικὸν καὶ εἰς ἐσωτερικὸν μέρος. Τὸ πολεμικὸν «Rapid» ἠγκυροβόλησεν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν λιμένα βάθους ἀπὸ 16-13 μέτρον, ἀλλ' ἀνευ ἐπαρκούς χώρου, μετὰ στενοχωρίας (στενοχωρημένα). Ὑπάρχει χώρος εἰς τὸν ἐξωτερικὸν λιμένα διὰ μέγα πλοῖον, ὅπου ἠθελεν ἀγκυροβόλησῃ ἐπὶ δύο ἀγκυρῶν (ajjourcher). Τὸ χωρίον κείται ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς. Ναυτικοὶ τινες ἐρχονται νὰ παραλάβωσιν ἐνταῦθα φορτίον σταφιδὸς κορινθιακῆς, ἥς ἡ ἔτησις ἔξαγωγὴ ἀνέχεται εἰς 1 1/2 ἑκατομμύριον λιτρῶν». Ἰδὸν ὡς πιστεύω, οἱ Δίδυμοι λιμένες τοῦ ποιητοῦ τῆς Ὀδυσσεΐας, «Λιμένες ἀμφιδύμοι». Ἡ τοῦ πληθυντικοῦ χρήσις προκειμένη περὶ ἐνὸς ὅρου, ὁμοιάζει πρὸς τὴν «τῶν Καλῶν λιμένων». Καλοὶ λιμένες, οἷς θὰ ἠδυνάμειθα νὰ σταντήσωμεν ἀλλαχῶ. Ἀν περιουρούμεν εἰς τὰς ἐκφράσεις τῆς Ὀδυσσεΐας, οἱ δίδυμοι οὗτοι λιμένες ἔδει νὰ κείται εἰς τὴν νῆσον Ἀσπερίδα «λιμένες δ' ἐνὶ ναυλοχοί αὐτοί». Ἐξ ἀρχαίων χρόνων ὄλοι οἱ γεωγράφοι ἐσημαίωσαν (πατηρήσαν) τὴν ἀκρίβειαν τῆς λεπτομερείας ταύτης. Εἰς τὸ στενὸν μεταξύ τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Σάμης «μεσηγῆς Ἰθάκης τε Σάμιου τε παπταλῶσεως» θὰ σταντήσωμεν νησιδα, ἢν οἱ ναυτικοὶ ὀνομάζουσι Δασκαλεῖο. Μόνη ἡ νῆσος αὕτη δύναται νὰ εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντως ἡ Ὀμιρική Ἀσπερίς.

Νηΐς βραχῶδης, ἐν μέσῳ τῷ διαύλῳ, ἀνατοκρινεται πρὸς ἐκφράσεις τινὰς τοῦ ποιητοῦ «ἔστι δὲ τῆς νῆσος μέσῃ ἄλι περῆσο». Ἀλλ' ἀποφυλάκτος, ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου ὄρου, δὲν εἶνε ἡ γλῶσσα βραχῶδης, ἀσβεστόλιθος, με ὄσῳ περιγράμματι, με κατατομὴν ἀγίησαν. Ὅλοι αἱ περιγραφαί τῶν περιηγητῶν συμφωνοῦσιν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶσιν τοὺς δίδυμους λιμένες εἰς τὴν νῆσον ταύτην. Τὸ κείμενον τοῦ ποιητοῦ εἶναι ἀναμφισβήτητος ἀνακριβές. Μήπως λοιπὸν τὸ Δασκαλεῖο δὲν εἶναι ἡ Ἀσπερίς καὶ πρέπει, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κορ Doerfeld ν' ἀνατρεφόμεν ὄνην, ἐν τὴν ἀρχαίαν καὶ νεότεραν γεωγραφίαν τῶν παραλίον τούτων ἵνα συμβιβασόμεν τὸ ὀμηρικὸν κείμενον μετὰ τῆς πραγματικότητος;

Ἀλλὰ τὸ ὀμηρικὸν τοῦτο κείμενον εἴμεθα πραγματικῶς βεβαίον ὅτι τὸ κατῆχον ἀκριβές; καὶ τὸ ἐρημησιόμενον πιστὸς; Ἀντι τοῦ «λιμένες ἔ(ν)», ἐάν ἀναγνώσωμεν — λιμένες ἔ(π)η — ἐν μόνον γράμμα ἀντικαθιστάμενον θ' ἀποκαθίστα τὴν ἀρμονίαν. Διότι τῆς ἐπὶ μετὰ δυτικῆς γίνετε χρήσις εἰς τὴν Ὀδυσσεῖαν, ἀντι τοῦ πλησίον. Ὁδὲν πλησίον τῆς νῆσου Ἀσπερίδος, καὶ οὗχι εἰς τὴν νῆσον Ἀσπερίδα, θὰ ἔχοντες τοὺς Δίδυμους λιμένες, τοῦθ' ὅπου συμφωνεῖ, πληθεύεται πρὸς τὴν πραγματικότητα. Οἱ ναυτικοὶ τρῶντι, οἱ ἐρχόμενοι ἐκ μεσημβρίας, ἀναλαύοντες τὸν πορθμὸν (ὡς ἔπρατον οἱ πρώτοι θαλασσοκράται) εὐρίσκουσι τοὺς Δίδυμους λιμένες, ἐπάνω πλησίον ἐπὶ τῆς νηϊδὸς Ἀσπερίδος. Οἱ ναυτικοὶ καὶ σήμερον, καταπέλουσι τὸν πορθμὸν καὶ εὐρίσκουσι τὴν αἰθὴν στενήν σφῆσιν, μεταξύ τοῦ λιμένος Φισκαρδο καὶ τῆς βραχῶδους νηϊδὸς.

Ἀπὸ ὁδηγοῦ εἰς ὁδηγὸν καὶ ἀπὸ ταξιδιωτῶν εἰς ταξιδιωτῶν μεταβιβάζονται αἱ πληροφορίες αὐτὰς, διὰ τῶν αἰώνων. Εἰς δόλους τῶς περίπλους καὶ τὰς ὁδηγίας, ἡ σχέσις μεταξύ Δασκαλεῖο καὶ Φισκαρδοῦ, φαίνεται ὃ μόνον διατηρουμένη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπαύρουνημένη. Ὁ Frasset Saint-Sauveur, εἰς τὸν πλοῖον του εἰς τὰς ἐνετιὰς νῆσους, συνοφῶν τοὺς συγγράμματα περὶ τούτων, λέγει ἥμιν:

«Μετὰ τὸ ἀγκυροβόλιον τὸ καλοῦμενον Σάμος, ἐξακολουθοῦντες νὰ παραπέλωμεν τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν καὶ βαίνοντες πρὸς Βορῶν, εὐρίσκουμεν ἕτερον ἀγκυροβόλιον καλοῦμενον Φισκαρδο, ὅπου εἶναι κολπίσκος, μὴ δυνάμενος νὰ δεχθῆ παρὰ μόνον μικρὰ ἐμπορικὰ πλοίαμα καὶ ἱατροῦμα. Εἰς ἀπόστασιν τρίτου λεύγας, ὑπάρχει μικρὸς οὐκέτος καλοῦμενος Δασκαλεῖο. Ἀγκυροβόλουσιν ἐγγράμματι τῆς ἀκτῆς, προσδόντες τὰ πλοῖα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν, ἵνα μὴ παρασυρόνται. Τὸ ἀνοήλων τοῦ βοθοῦ καθίστησι τὸ ἀγκυροβόλιον τοῦτο ὀλιγον ἀσφαλές καὶ κινδυνεῖται τις, ἐάν μετακινήσωσιν αἱ ἀγκυρα, νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Θιάκι (Thiaqui). Βλέπει τις ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ δροῦς τῆς νῆσου ἐν ἀρκούντος σημαντικῶν χωρίων. Ἡ περιγραφὴ αὕτη, ἀκριβεστάτη εἰς τὴν διάλεκτον καὶ τὰς συνηθείας τῶν ναυτικῶν, θὰ παρήγαγε σφῆραν σφαλμάτων καὶ πλανῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ξηρᾶς καὶ τοὺς γεωγράφους τοῦ γραφέου. Διότι εἶναι ἀδύνατον ἀνευ τοῦ ναυτικοῦ χάριτος καὶ χωρὶς νὰ ἔχη τις τὴν πραγματικότητα ὑπὸ τὰς ὄψεις του, νὰ τοποθετῆσῃ καλῶς ἐκάστην λεπτομερίαν τῆς πιστῆς περιγραφῆς τοῦ ποιητοῦ μᾶς. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ κειμένου, τρῶντι, φαίνεται ὅτι τὸ Δασκαλεῖο ἀποτελεῖ μέρος αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀγκυροβολίου καὶ οὗτι εἰς τὸ Δασκαλεῖο θὰ ἠδύναι τις, νὰ νομισθῇ ὅτι τὰ πλοῖα ἀγκυροβόλουσι. Μόνον ὁ χάρις δύναται νὰ μᾶς δεῖξῃ ὅτι «τὸ ἀρκούντος σημαντικὸν χωρίον» δὲν εἶναι ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ τοῦ κρανοῦς τοῦ Δασκαλεῖο. Μεταξὺ τῆς νῆσου τῶν Ἀσπερίδος καὶ τῶν Διδύμων λιμένων τῶν, οἱ πρώτοι θαλασσοκράται εὐρίσκον τότε τὴν αἰθὴν σφῆσιν. Ἀι' αὐτούς, οἱ Δίδυμοι λιμένες, ἦσαν πλησίον, ὑπὲρ τὴν Ἀσπερίδα. Ἐάν θέλῃ τις ἄλλην τινὰ ἐρμηνησίαν τῆς προσθέσεως ταύτης ἐπὶ, οἱ Δίδυμοι λιμένες ἦσαν πλησίον ἐπὶ τοῦ διαύλου τῆς Ἀσπερίδος, ἀκριβῶς ὡς αἱ πόλις εἶον ἐπὶ τῶν ποταμῶν «ἔστι πόλις τηλοῦ ἐπ' Ἄλφει», ἢ ὡς ὁ Ἐθίμος καὶ οἱ χόριφοι του εἰσι πλησίον τῆς Πέτρας τοῦ Κόραως, ἐπὶ τῆς Κρήνης τῆς Ἀρεθούσας «πάρ κόραως Πέτρος τῆς περιγραφῆς τοῦ Μισοσιπῆ». Τινὲς ἠμάρτυροῦσαν τὴν πραγματικότητα τῆς ἀπεικονίσεως ταύτης, διότι ἐν τῇ περιγραφῇ ταύτη παρερείται καὶ φαινόμενος ἐκεί, ὅπου λαμβάνει χώραν εἰς ἀπόστασιν 3 λευγῶν ἀπὸ τοῦ Μισοσιπῆ, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ St. Jean. Οὐδέεις ὅμως ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ περιγραφόμενος ὑπὸ τοῦ Chateaubriand Μισοσιπῆς εἶναι ἀνεπαρκῶς. Ἐόντως ὁ Chateaubriand δὲν ἐτυχε κριτικὸν ὄσος ὁ κ. Λαίφρελδ διότι βεβαίως, ὅπως θὰ ἐξήτει τὸν περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Chateaubriand Μισοσιπῆ εἰς ἄλλο μέρος τῆς ὑδρογραφικῆς σφαιρᾶς ἢ εἰς τὸν Ἄρην.

Ἀπὸδ τοιαύτη εἶναι ἡ ἀληθὴς γεωγραφία τοῦ βορείου μέρους τοῦ πορθμῶ τοῦ χωριζόντος τὴν Ἰθάκην ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν καὶ ἐκ

ταύτης ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ περιγραφόμενοι ἀμφιδύμοι λιμένες, εὐρίσκονται πλησίον τῆς νῆσου Δασκαλεῖο καὶ οὗχι ἐν αὐτῇ. Ἐπεὶ ὅτι ἡ ἐννοία τῆς προθέσεως (ἐπὶ), ἐν τῇ περιγραφῇ ταύτῃ δὲν εἶναι, ἢ κοινὴ ἢ ἰδιαιτέρα ἢ ἐκφράζουσα τὴν ἐννοίαν τοῦ ἐντός, τοῦ ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἢ ἰδιαιτέρα ἢ ἐκφράζουσα τὴν ἐννοίαν τοῦ πηλοῦ, ὡς ἐν τῇ φράσει ἢ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ ἦτο πλησίον τῆς Σαλαμίνος, διότι ἡ πρόθεσις ἐν παρὰ τῷ Ὀμήρῳ ἀπαντᾷ κατὰ διαφόρους τύπους καὶ ἔχει διαφορὰς σημασίας. Οἱ τύποι καθ' οὗς ἀπαντᾷ εἶναι. «Ἐν, ἐνί, εἰν, ἐίνι», ἀπαντᾷ προσεῖται καὶ ἐπιθρηματικῶς καὶ προθετικῶς μετὰ δυτικῆς συντασσόμενῃ. Ἐνί, ἀπολύτως ὑπακομένον τοῦ ὅρηματος εἰμί. Παραδείγματα: Ἰ. Σ. 216 ἐνθ' ἐνί μὲν φιλότις, ἐν δ' ἔμμερος, ἐν δ' ἀριστὸς Ὀδ. 1.126 νυνίον ἐνί τέκνονες Ὑ. 248 πολέες δ' ἐνί μῦθος 2) μετὰ δυτικῆς. Παραδείγματα. Σ. 141 ὄν ἐνί φρονές (εἰών). . . . Ὀδ. 1. 21 ἐμῶ ἐνί κῆδεα θυμῶ. Ρ. κτλ. κτλ. ἐν δὲ οὐλ. 409 τῶν λέξικῶ τοῦ Ἐβελιν παρατίθενται παραδείγματα ἔχοντα τὴν ἐννοίαν ἐν τινι, παρὰ, ἐγγύς, περὶ τόπου, ὅπου ὑπάρχει τι περὶ ἐκείνου, ὅπου περιέχεται: παραδείγματα. N. 608 κατελπίθη δ' ἐνί καλῶ β'. 463 νευρήν ἐν τόσῳ ὅλῳ. μ. 90. ἐν δὲ ἐκάστη κεφαλῇ γ. 398. K. 229 ἐν νήσοισι — παρὰ τὰς ναυσί — ἐν τῷ ναυτικῷ στρατοπέδῳ. Σ. 521 λοχηῖσι ἐν ποταμῶ — παρὰ τὸν ποταμῶ, ὄσαστος Ψ 438 ἐν νύσῳ ἱπποῦς ἐγγύς τῆς νύσσης — ἐπὶ τῷ καμπτῷ Ψ. 344 ἐν νύσῳ ἱπποῦς ἐγγύς τῆς νύσσης. Ψ. 693 ἀνατλάται ἰχθύς θιν ἐν φινεῶντι. Ζ'. 39 ὄσῳ ἐνί βλαφθέντι. Ζ. 233 ἐν Θηρίων ἀπόλωτο, πλησίον τῆς πόλεως κτλ. κτλ. Ἐς ὄλον τούτων παρατηρεῖται α) ὅτι ἡ ἐν, εὐρίσκεται καὶ ἐνί, κατὰ παράληψιν τοῦ ὅρηματος εἰμί καὶ εὐρίσκεται ἢ ἀπολύτως, ἀνευ δηλ. δυτικῆς ἢ μετὰ δυτικῆς 2) κατ' ἀναστροφῆν ὡς ἐν τῷ παραδείγματι Σ. 39 ἐνί βλαφθέντι 3) ὅτι κατὰ τὴν σημασίαν τῆς προθέσεως παρὰ μετὰ δυτικῆς δηλοῦσα τὸ πλησίον, ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ «λιμένες δ' ἐν ναυλοχοί».

Ἡ κοινὴ σημασία τῆς προθέσεως, ἐν αὐτῇ παρέσσετο τὸν Πλίνιον νὰ διατρέξῃ μέγα γεωγραφικὸν λάθος. Ὁ Σταρβόν περιγράφον τὸν ἐν Αἰγύπτῳ εὐρισκόμενον λαβρῖνιθον, εἶνε ἀκριβές, γράφει, ὅτι εἶναι πλησίον τῆς Μυρῆδος λίμνης εἰς ἀπόστασιν 30-40 σταδίων. Ἐνθ' ὁ Πλίνιος τὴν τοποθετεῖ ἐντός τῆς λίμνης ταύτης ἐν Moeris lacum. Πλείστοι σοφοὶ ἐπρότεινον τὴν διόρθωσιν τοῦ κειμένου διὰ τῆς μετατροπῆς τῆς in, εἰς ad Moeris lacum. Ἀλλ' ὁ σοφὸς Ἀκαδημαϊκὸς ἀποκρούει τὴν διόρθωσιν ταύτην λέγων, ὅτι ἡ φράσις προέχεται ἐκ τοῦ Πλινίου, ὅστις δὲν ἐνόησε τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, εἰς ὃ ἀντέγραψε τὸν περιγραφόμενον λαβρῖνιθον. Γνωστὸν, γράφει, ὅτι οἱ Ἕλληνες μεταχειρίζονται συχνάκις τὴν «ἐν» ἐν τῇ σημασίᾳ τῆς «ἐπὶ, πρὸς, πλησίον». Ὀπίως παρὰ τῷ Στράβῳ τῷ Βυζαντίῳ ἀναγινώσκουμεν Κροαδεῖων, πόλις ἐν τῇ Μυρῖδι λίμνῃ δηλ. πλησίον τῆς λίμνης τῆς Μυρῆδος, ὅπου δὲν στενοχωρεῖ τοὺς σοφοῦς. Τὸ χωρίον τοῦτο παρῆξε ὑπόνοιαν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, ὅπου ὁ Πλίνιος συνβουλευθῆ ἔφερε «λαβρῖνιθον, τόπος ἐν τῇ Μυρῖδι λίμνῃ» καὶ ὁ Πλίνιος δὲν ἐπρόσθεσε εἰς τὴν ἰδιαιτέραν σημασίαν τῆς καὶ μετεφόρων αὐτὴν κατὰ τὴν γενικὴν σημασίαν ἐν Moeris lacum, ἀντι ad Moeris lacum, πλησίον τῆς Μυρῆδος λίμνης, ἥτις εἶνε ἡ ἀληθὴς μετάφρασις.

Ὁ Chateaubriand οὐδέποτε ἐπεσκέφθη τὴν Ἀμερικὴν καὶ οὐδέποτε εἶδε τὰ μέρη, ἀνευ μὴ ἀνευ περιέγραψε τόσον θαυμασίως διὰ γλώσσης ποιητικῆς, ἀνεγνώσε μόνον τὰς περιγραφὰς εἰς μετρίους περιηγητὰς, καὶ ὁμοῦ ὁ κριτικὸς Bedie γράφει «οὐδὲν θαυμασιώτερον τῆς περιγραφῆς τοῦ Μισοσιπῆ». Τινὲς ἠμάρτυροῦσαν τὴν πραγματικότητα τῆς ἀπεικονίσεως ταύτης, διότι ἐν τῇ περιγραφῇ ταύτῃ παρερείται καὶ φαινόμενος ἐκεί, ὅπου λαμβάνει χώραν εἰς ἀπόστασιν 3 λευγῶν ἀπὸ τοῦ Μισοσιπῆ, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ St. Jean. Οὐδέεις ὅμως ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ περιγραφόμενος ὑπὸ τοῦ Chateaubriand Μισοσιπῆς εἶναι ἀνεπαρκῶς. Ἐόντως ὁ Chateaubriand δὲν ἐτυχε κριτικὸν ὄσος ὁ κ. Λαίφρελδ διότι βεβαίως, ὅπως θὰ ἐξήτει τὸν περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Chateaubriand Μισοσιπῆ εἰς ἄλλο μέρος τῆς ὑδρογραφικῆς σφαιρᾶς ἢ εἰς τὸν Ἄρην.

Ἡ ἐκλογή τοῦ νέου μᾶς ἐν Λονδίῳ Προεβεντοῦ κ. Ἄθω Ρωμάνου, τέως βουλευτοῦ Κρανιάς, δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνας τὰς δόσις ἐπιβάλλοντες τὸ κόμμα καὶ αἱ συμπτώματα.

Λεδοκιμασμένοις διπλωμάτης ὁ κ. Ρωμάνος, ἀπὸ τοῦ 1883, ὅπου εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐπιθεσίαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ὡς ἀκόλουθος, δι' ἐπιτυχίαν εἰς τὰς θέσεις τοῦ Γραμματέως Προεσείων Θεσσαλονίκης, ὁπουτι περιώδεσε εἰς τὴν Μακεδονίαν, τοῦ Ἄ' γραμματέως τῆς ἐν Κοσταταντινούπολι Προεβείας ἔπειτα, ἔφθασεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἐπιτετραμένου ἐν Λονδίῳ, τοῦτο δὲ εἰς κριτικῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα περιστάσεις, ὅταν συνεζητεῖτο ὁ συμβιβασμὸς με τοὺς δανειστὰς.

Τῆς ἐν Λονδίῳ θέσεως τὸν παρητήθη ὁ κ. Ρωμάνος τῷ 1895 διὰ τὰ ἐκείθι ὡς ἐπιτηρητῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ, τεράκις δὲ ἔως τώρα οἱ συμπολῖται του τὸν ἐπι-

τών εξεγείρουσι τὸν θανατηφόρον μου. Ἐπιθυμῶ νὰ ἐγκαταβῶ εἰς τὴν ἐπιζήλιον ταύτη πόλιν.

—Τοῦτ' αὐτό, ὦ Ἀσπασία, εἶπεν ὁ Περικλῆς, ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ὀλοφύρομαι. Νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ ἀκούω, μοι εἶναι ἡδυστάτη χαρὰ καὶ τέρας. Ἐγὼ χρειαίην τῆς ἀγάπης σου, ἵνα μὲ ἐνθαρρύνῃ καὶ μὲ παραμυθῇ ἐν τοῖς πόνοις, οὓς καταβάλλω ὑπὲρ τῆς πόλεως. Ἐγὼ ἀνάγκη τὸν σοφὸν συμβουλοῦν σου πρὸς ἐπιτείνειν τοῦ μεγάλου καὶ ἡρμῆλου σκοποῦ μου. Μέχρι τοῦδε ὠφελήθην πολὺ ἐκ τῶν παρατηρήσεών σου περὶ διακοσιμῶσών καὶ ὠρισμῶν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἰδοὺ τὰ ἔργα προβαίνονται μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ καλλίστης τέχνης. Ὁ Φειδίας ὁμολογεῖ, ὅτι ὀφείλει πολλὰ εἰς τὰς σοφὰς σου ὁδηγίας. Ἐργάζεται ἡδὴ οὕτως εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς. Πότε, Ἀσπασία, θὰ μεταβῶμεν ἡμῶς εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Φειδίου, ἵνα ἴδωμεν αὐτό; Τίς οἶδεν Ἰπιδανὸν νὰ διορθωθῇ ὑπὸ τοῦ Φειδίου ἑλληειρῆς τῆς, εἰ ἡδέλεν εὐφροθῇ τοιαύτη ὑπὸ σοῦ.

— Συντρέχει σοι, ὦ Περίκλειε, ὑπὲρ τῆς διακοσιμῶσών τῶν Ἀθηνῶν ἐργαζομένων, καὶ ἡ Τύχη. Διότι ἐποταίνει μὲν ὁ Φειδίας, ἀλλ' ἔχει περὶ ἐαυτοῦ καὶ διασημὸν ἀρχιτέκτονα καὶ τεχνίτην, τὸν Κωλυράτην, τὸν Μηριακὴν, τὸν Πολύγυρον καὶ τὸν Κόραβιον, πλείστοι δ' ἐργάζονται τέκτονας, πλάστια, χαλκοῦτοι, λιθοργοὶ, βαρεῖς, μαλακτῆρες χρυσοῦ καὶ ἑλέφαντος, ζωγράφοι, ποιηταὶ καὶ τορνεῖται. Ὁ Πειραιεὺς καὶ τὸ Ἄστυ εἰς ἀένναον εὐρίζονται κινήσει. Κατὰ θάλασσαν πομπῶν, κομιστῆρες, ἔμποροι, ναῦται καὶ κυβερνήται, κατὰ γῆν δὲ ἀμαξοπιχοὶ καὶ ζευγοτρόφοι καὶ ἡνιοχοὶ καὶ κωλοτρόφοι καὶ λινοργοὶ καὶ σκευοτόμοι καὶ ὀδοποιοὶ καὶ μεταλλεῖς. Ἐκάστη δὲ τέχνη ἔχει, ὡς ὁ στρατηγός, ἴδιον στρατεύμα, καὶ πτωχοὺς ἐργαίους καὶ ἰδίους, οἵτινες συγκροτοῦσι τὸ σῶμα τῆς ὑπηρεσίας. Πάντες δ' οὗτοι ἱκανὰ ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῶν πορίζονται κέρδη, θαυμάζουσι καὶ εὐλογοῦσι τὸ ὄνομά σου, ὦ Περίκλειε, καὶ ἐτοιμοὶ εἶναι νὰ προμαζήσωσιν ὑπὲρ σοῦ καὶ συντήρησις τῶν ἀντιπάλων σου. Καλῶς διέθετο ἡ πολιτικὴ σου περὶ αὐτῆς τῆς πόλεως. Τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἔργα, μετὰ τεραστίας προβαίνοντα γοργότητος, κινουὶ τὸν θανατηφόρον καὶ τὴν ἐκπληξὴν τῶν θεομένων. Εἰ καὶ ἐπισκέπτομαι συχνάκις τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα ἔργα καὶ μετὰ τοῦ Φειδίου συζητῶμαι καὶ συζητῶ περὶ αὐτῶν, ἡδέως θ' ἀναβῶ καὶ μετὰ σοῦ, ἵνα ἴδω αὐτὰ. Τὰ ἔργα ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν δόξαν σου, ὦ Περίκλειε, καὶ διακηρύττουσι τὸ ὄνομά σου εἰς πάσαν τὴν Ἑλλάδα. Φρονῶ ἀδιστακτικῶς, ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα, ὑπερέχοντα κατὰ τὴν τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀμοιρίαν, θὰ συγκινοῦσι πάντοτε τοὺς ἔξωχους ἐν τοῖς γράμμασι καὶ μουσολήτοις, καὶ τὸν χρόνον, ἐφ' οὗ ζῆς, θὰ καταστήσωσιν ἐπίσημον καὶ περιβλεπτοὺν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Διότι ἐν τοῖς ἔργοις τούτοις ἐπανθῆ κινήσεως τις, ἥτις διατηρεῖ τὴν δμιν αὐτῶν ἀβίτητον καὶ ἀμεταβλητὸν ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἐνέχομαι τὰ ἔργα ταῦτα ἀειθαλῆς πνεύμα καὶ ψυχῆν ἀγήρω. Τὸ μέγα σου πνεῦμα δὲν ἔχει χρειαίην ξένης παρουσίας, ἵνα διεγερθῇ καὶ ἐπιτελέσῃ τὰ θέοντα. Ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου ἴσως συντέλει μόνον νὰ σὲ θεράπειν καὶ καθιστῶ ἰδανικόν τὸ καλόν, ὑφ' οὗ εἰς φύσεώς καὶ ἀγωγῆς ἐμπνέουσα.

— Ἀσπασία, εἶπεν ὁ Περίκλειε, οὐδέποτε ἤκουσα ἐκ στόματος γυναικὸς οὕτω ἔξοχου γνώμης: μετέχοντες αὐταὶ καὶ κρίσεως καὶ ἐξάρσεως ποιητικῆς καὶ θύλων καὶ εὐφραίνονται. Ἀληθές, ὅτι ὀλοφύρομαι εἰς πόλιν εἶναι εἰς κίνησιν ἐνεκα τῶν συντελουμένων ἔργων, καὶ πάντες σχεδὸν οἱ πολῖται ὠφελοῦνται ἐξ αὐτῶν. Ἀλλ' εἰ μὴ ἐπάρτον οὕτω, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐκτελέσῃ ὅσα ἐν γῇ εἶχον ὑπὲρ τῆς πόλεως, δὲν θὰ κατορθώων νὰ μετενέγκω εἰς τῆς ἡλίου τὸν συμμαχικὸν θησαυρὸν. Δὲν ἀγνοεῖς ὅποια ὑπέστη, ἵνα ἐπιτύχω τοῦτον μικροῦ δεινὸν καὶ μετέχον τῆς τύχης τοῦ Ἀριστειδίου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους. Εἶχον ν' ἀντιπάλωσον πρὸς τὰς συμμαχίας πόλεις, αἰτίνας ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἦθελον νὰ μετακομίσθῃ εἰς Ἀθήνας ὁ θησαυρός, διότι ἐφοβοῦντο, μὴ μεταρραπῇ ἡ χεὶρ αὐτῶν εἰς ἄλλας ἀνάγκας τῆς πόλεως. Πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, οἵτινες ἐκ φθόνου διεβήθησαν, ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ, μεταφερομένου εἰς Ἀθήνας, ἦθελον ὀχυρωθῆ ἄλλα καὶ ἐνισχυθῆ στρατιωτικῶς κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν, πρὸς τοὺς πολιτικοὺς μου ἀντιπάλους, οἵτινες ἐφοβοῦντο μὴ δι' αὐτοῦ ἦθελον ἀσθενῆ ἢ ἐν τῷ δήμῳ δυνάμεις μου. Ἐπαύωσα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Πρυτανεὶας πάσας δυνάμεις καὶ ἐνίκησα οὕτῳ τῶσόν διὰ τῆς στρατηγίας μου δεινότητος, ὅσον διὰ τῆς διανομῆς δημοσίων χρημάτων εἰς τὸν λαόν. Ἐκώλεσσα τὴν πρὸς τὰ θέματα φρονικὴν κλίσην τῶν Ἀθηναίων διὰ πολλῶν θυσίων, κατέστησα ἄριστον τὴν εἰσοδὸν τῶν θητῶν εἰς τὸ διάτρον, περιεποιηθῆν τὸ αἰσθημα τῆς ἀγάπης αὐτῶν πρὸς τὴν πατρίδα διὰ τῆς ὀχυρώσεως τῆς πόλεως μετὰ τοῦ Πειραιῶς, οἰκοδομήσεως τὸ διὰ μέσον τεῖχος, διὰ τῆς ἰδρύσεως τέλους πολιτυαλαίων ναῶν καὶ τῆς ἀναγωγῆς πανηγύρεων. Ἄλλ' ὁ λαὸς εἶναι ἀκόρροτος: ζητεῖ διαρκῶς νὰ περιποιοῦνται αὐτὸν καὶ νὰ διαπαντῶσιν ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων πρὸς τέρψιν αὐτοῦ. Ὁ λαὸς μάλιστα τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἀκρίβωτος καὶ ἀστατός, ὡς τὸ κλίμα, ἐν ᾧ ζῆ. Ἐξώρισεν οὕτως τὸν Ἀριστειδῆν, διότι δὲν ἠνεχίζετο ν' ἀκούῃ αὐτὸν καλοῦμενον δικαίον. Ἀσπασία, ἔχω ἀνάγκη τῆς ἀγάπης σου καὶ τῶν συμβουλῶν σου, ἵνα δυνηθῶ νὰ μετακόσω τὰς προσβολὰς τῶν ἀντιπάλων μου καὶ ἀφοσιώσω τὴν πρὸς τὸ καλὸν κλίσην τῶν πολιτῶν. Παρὰ σοὶ ἐλπίζω, ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ τύχω παραρηγοίας καὶ ἐνισχυθῶ εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ ἀγαθοῦ.

— Περίκλειε, τί δύναται γυνὴ καὶ μάλιστα ξένη, ὅσον καὶ ἐν ἡ λογία καὶ ἱκανή, νὰ ὠφελῇ Ἀθηναίων πολιτικὸν ἄνδρα; Ἐν τῇ πόλει ἡμῶν πρὸς ἀπόκρισιν τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων καὶ διάπραξιν τῶν ἀγαθῶν καὶ ὠφελίμων, ἀπαιτεῖται οὐ μόνον ἠθροικὴ δεινότης καὶ εὐ ἠγγεῖαι νοῦς, ἀλλὰ καὶ ἐνέργεια καὶ χεὶρ μέσων, τὰ ὅποια ἀπαγορεύονται ἢ ἠθικῇ. Ἡ δεινότητα εἶναι ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κακὸν ἢ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι σήμερον ἱστορικῶς μαρτυρεῖται. Εἶναι αἰτίον τοῦτον τὸ ἀστατόν κλίμα, ὡς εἶπες; Ἄγνοῶ. Ἐγὼ φρονῶ, ὅτι ἡ ἑλλητικὴ ἀγωγὴ τούτου, καὶ ἡ ὑποδουλίσις τῆς γυναικὸς εἶναι ἀληθεῖς αἰτίαι τοῦ κακοῦ τοῦτου. Ἐπειτα ἡ πόλις ἡμῶν δὲν ἀπέκτησε πάντοτε ἀξίους πολιτικούς ἀρχοντας. Ἰνα καταβάλλωσιν οὐτοὺς ἀντιπάλους αὐτῶν, μεταχειρίζονται μέσα, τὰ ὅποια ἀποκρούει ἡ ἠθικῇ. Διαφθείρονται οὕτω τὸν λαόν διὰ τῆς παροχῆς δημοσίων χρημάτων, διὰ τῆς κολακείας καὶ τῆς περιθάλψεως ὀδωτῶν ἐπιθυμιῶν. Τίς λοιπὸν ὠφέλεια

δύναται νὰ προνήσῃ ἐκ διεφθαρμένων ἀρχόντων καὶ λαῶν; Καὶ γινώσκωμεν, ὦ Περίκλειε, ὅτι αἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶδον μέχρι τοῦδε κρείττονα σοφὸν πολιτικὸν ἄνδρα. Ἐμπνέουσι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ καταστήσῃ ἡγεμονίδα τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης τὴν πατρίδα σου, νὰ ὑφώσῃς αὐτὴν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου καὶ ἀναδείξῃς ἐστὶν τῶν φῶτων, πανήγυριν καὶ σχολεῖον. Καὶ ὁμῶς, ἵνα κατορθώσῃς τοῦτο, τρέψου εἰς περιποίησιν τοῦ λαοῦ καὶ ἀνάλυσαι τὸν δημοσίον θησαυρὸν εἰς θεωρικά καὶ ἄλλων θεαμάτων ἀπόλαυσιν. Περίκλειε, ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν χρῆζει τελείας καὶ ἀληθοῦς διαπαιδαγωγήσεως, ἵνα δὲ αὐτὴ ἐπιτευχθῇ, πρέπει ἡ γυνὴ νὰ καταλάβῃ τὴν ἐμπροθέουσαν αὐτῇ θέσιν. Πρέπει καὶ αὐτὴ νὰ παιδεύηται ἐν τῇ φύσει, καὶ τῇ ζωνονίᾳ καὶ τῷ σχολείῳ, ὡς ὁ ἀγῆρ. Πρέπει νὰ καταρριφθῇ τὸ μεσοτοχόν, τὸ χωρίζον τὴν ἀνδρονομίαν τῆς γυναικονομίας. Πρέπει τέλος ἡ γυνὴ νὰ εἶναι ἐλευθέρη. Ἡ συντητικὴ φύσις τῆς ἐλευθερίας δύναται νὰ καταστήσῃ τὴν γυναικα ἱκανὴν πρὸς τὸν σκοπόν, πρὸς ὃν ἐπέλασθη ὑπὸ τῆς φύσεως. Οὕτω δὲ ποὺς ἐκπαιδευθεῖσα ἡ γυνὴ δύναται νὰ μορφώσῃ, ὡς δεῖ, τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ νὰ χειραγωγήσῃ. Παραλαμβάνει αὐτῇ ἀπαλήν τὴν ζήνην καὶ δύναται νὰ διαπλάσῃ αὐτὴν καταλλήλως διὰ τῶν ἡσυχάζοντων αὐτῆς χειρῶν. Αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔχει τὸ σχολεῖόν μου ἐπιθυμῶ νὰ καταβάλω τὰ σπέρματα τῆς χειραγωγῆσεως τῆς γυναικὸς ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ὅλης κοινωνίας. Ἄλλὰ τίς ἡ χρεία νὰ ἐπαναλαμβάνω πράγματα γυναικῶν; Γινώσκεις καλῶς, ὦ Περίκλειε, τὸν σκοπὸν τοῦ σχολεῖου μου. Ὀμοιάει οὗτος πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃν σὺ, ὡς πολιτικὸς ἀγῆρ, ἐπαγγέλλομαι. Τὸ γυναικεῖον φρονὸν δουλεύει τὴν χειριστήν δουλείαν καὶ πάσχει, ὡς μὴ ὀφείλει, κινήσιν καὶ ἐπιδύοντων νόσον. Καὶ ὁμῶς ἡ γυνὴ, ὡς κόρη, ὡς ἀδελφῇ, ὡς αἰσχρῶς, ὡς μήτηρ, ἡνιχλὴν ἔχει ἀποστολὴν καὶ δύναται σπουδαίως νὰ ἐπιδράσῃ πρὸς βελτίωσιν τῆς κοινωνίας. Ἀφοῦ μὲ ἀγαπᾷς, ὦ Περίκλειε, βοήθησον μοι εἰς τὸ μέγα τοῦτο καὶ ἡνιχλὸν ἔργον, ἃς ἀλλο-σθόμεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πεδίου ἡνωμένοι καὶ ἰσχυροί. Ἐχομεν πολλοὺς καὶ μεγάλους ἐχθρούς. Ἄν ἡττηθῶμεν, ἂν πέσομεν, δὲν θ' ἀποβῇ τὸ παράπαν μάταιος ὁ ἀγὼν ἡμῶν οὗτος. Ρηθῆτω ὁ σπῶρος εἰς τὴν γῆν. ἴσως αἱ ἐπερχόμενα γενεαὶ δρῶνται τοὺς καρπούς, ἀλλ' ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῇ, δὲν θὰ πρῆξουσιν ἡμᾶς οἱ μεταγενέστεροι.

Ὁμοῖα διαλεγόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ὁ τε Περίκλειε καὶ ἡ Ἀσπασία, ἐφθάσαν εἰς τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν. Ἐκεῖ δ' ἔστι τότε τὸ ὄχημα καὶ ἀμφότεροι καταβάντες ἐκάθισαν εἰς τὴν πληρῆ ἀσπραταύτης ἄμμου καὶ στυβόντων χαλκῶν παραλίαν, ὑποκάτω βράχου, ἀποκρυπτόντος αὐτοὺς ἐκ τῆς ὁδοῦ. Ὁ ἥλιος δύνων ἤδη ὅσπου τῶν Ἀργυλαίων ὀρέων, ἔρριπτε τὸ ἀντινοβόλον αὐτοῦ πρὸς εἰς τὰ ὀλίγα νέφη τὰ ὑπερκαθήμενα τὸν κορυφῶν, τοῦτο δὲ διαλύοντες εἰς τὰ χρώματα τῆς ἴδιος ἔχρου, ἐχώματιζε καὶ καθίστα ὀλοπόρφυρον μέγα μέρος τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ θάλασσα ἡσυχὸς καὶ γαλήνια ἔλαμπεν ἐκ τοῦ προσπίπτοντος ἠλιακοῦ φωτός, τὸ διερχομένου διὰ τῶν νεφῶν καὶ ἐσχημάτιζε κινουμένους πυρῶνας αὐλακας καὶ ἀντινοβόλους στεφάνους ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὕδατων. Ἐλαφρὸν ἐρχόμενον τὸ κύμα εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ παλινδρομοῦν προσέκυρε καὶ παρέρρεε τὴν ἄμμου καὶ ἀπετέλει εὐφρόσινον καὶ ἠδονικὸν φλοῖσρον, οὗσιον πρὸς συνεχῶς ἐπαναλαμβάνομενον γλυκεῖς ἀσπασμῶς διὸ τρυφερῶς ἀγαπομένων ψυχῶν. Τὸ θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπές καὶ θαυμαστόν. Ὁ Περίκλειε καὶ ἡ Ἀσπασία ἄφρονι, ἀκόρροτα ἐρριπτον ὄμματα, θαυμάζοντες τὸ καλλιπρεπές τοῦτο πανόραμα.

— Ἀσπασία, εἶπε τότε ὁ Περίκλειε, μετ' ἀνεκμάριον ἡδυπαθείας ἐμβλέποντες εἰς τὰ ὄμματα αὐτῆς, Ἀσπασία, πόσον ὠραία καὶ θαυμαστὴ εἶναι ἡ πέριξ ἡμῶν Φύσις! Τοιαύτας ἐσπέρας, ἐξεγενερόσας τὴν φαντασίαν καὶ ἀνυπόστας τὸν νοῦν πρὸς τὸ ἰδανικὸν καλόν, μόνον ἐν ταῖς παραλίαις ταύταις τῆς Ἀττικῆς δύναται τις νὰ ἴδῃ. Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ μέγαντος τοῦτου οὐρανοῦ καὶ τῆς μαγευτικῆς καὶ εὐφώδους ταύτης ἀκτῆς μενομένη ἀνεξέλιπτοι πάντοτε εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ θεατοῦ. Ὁ εὐφρόσινος οὗτος Ἀθηναϊκὸς ὄραϊσρον οὐ μόνον τέρπει καὶ θέλλει, ἀλλὰ καὶ ἐξεγείρει τὴν πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἡνιχλὴ ἀγάπην. Ἄν τὰ ὄντα τοῦ Σῶματος συνήνοσες μετ' ἀλλήλων καὶ συγκρατεῖ ἀρμονικῶς ὁ θεὸς Ἔρως, ὡς λέγουσιν οἱ ποιηταί, αὐτὸς εἶναι βεβαίως καὶ ὁ ἐλλκίον δυν ψυχῆς ἀγαπομένης καὶ ἀνοίγων τὴν καρδίαν καὶ τὰ χεῖρ ἡμῶν τοῦ Δημιουργοῦ καὶ προκαλῶν τὸν ἴμερον, ὃν θερμοὶ καὶ διάπυροι ὀφθαλμοὶ περιπαθεῖς ἐκτοξεύουσιν. Ἀσπασία, σὲ ἀγαπῶ. Αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου ἰσχυρῶς καὶ γοργῶς πάλουσαν, καὶ ἐλκυσίωμενη μυστηριώδης πρὸς τὴν σὴν. Ὀμολοῦν ἔνώπιον τοῦ παντοδυνάμου καὶ ἀόρατου πνεύματος, τὸ ὅποιον καὶ βλέπει καὶ ἀκούεται ἡμῶν διαλεγόμενον, τὸ ὅποιον ἀναγνώσκει, ὡς ἐν βιβλίῳ, τὰ ἀπόρητα τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, ὅτι σὲ ἀγαπῶ! Εἰπέ, Ἀσπασία, αἰσθάνεσαι καὶ σὺ, εἰς ὃν καὶ ἐγὼ βαθμῶν, τὸ αἰσθημα τοῦτου τῆς ἀγάπης; Ἐπιθυμῶ ν' ἀκούω ἐν τῇ ὠραίᾳ ταύτῃ ἀκτῇ σαφῶς καὶ καθαρῶς τὸ μυστήριον τῆς ψυχῆς σου.

— Περίκλειε, ὅτε ἡ χεὶρ μου, ψαύουσα τὴν σὴν, ἔτρεμεν ὡς φύλλον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σαλευόμενον, ὅτε οἱ ὀφθαλμοί μου ἐταπεινοῦντο εἰς τὸ βλέμμα σου, ὅτε ἡ φωνὴ μου, ἡ τόσο ἐνῆχος καὶ καθαρά, ἀποτεινωμένη εἰς σέ, προσεκκόλλωτο τῷ λάρυγγί μου καὶ μόλις ἤρπυτο, ὅτε τὸ ἐρῶν ἡμῶν ἀνήρχετο εἰς τὸ πρόσωπόν μου ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς σου ἐκδηλώσεσιν, εἰπέ μοι, ὦ ἀγαπητὴ Περίκλειε, τί ἄλλο τότε ἦσαν πάντα ταῦτα, ἢ σημεῖα βέβαια καὶ ἀλάθητα ὑποκατάσεως με ἐρωτικῆς φλογός; Ναί! ὦ Περίκλειε, σὲ ἀγαπῶ περιπαθεῶς. Ἡ ψυχὴ μου σὲ ἀναζητεῖ μετ' ἀκαταστάστον ἐπιθυμίας καὶ σὲ ποθεῖ, ὡς ἡ ἔλαφος, ἡ διατρέχουσα τὴν ἔρημον, τὸ ὕδωρ. Δὲν δύναμαι πλέον ν' ἀποκρίνω τὸν ἐρωτᾶ μου, εἶναι οὗτος γνωστός εἰς πάντας τοὺς ἐπισκεπτομένους με φίλους καὶ εἰς αὐτὰ πρὸς τοὺς ἐκ τῆς κοράσιας, τὰ ὅποια μετ' ἰδιαυτοῦσῆς χαρᾶς μοι ἀναγγέλλουσι τὴν ἀφίξίν σου. Οἱ εἶπαινοι, οὗς οἱ Ἀθηναῖοι σοὶ προσώνομα, με συγκινοῦσιν, εἰς τὴν δόξαν σου ἐναβρῆνομαι καὶ οὐδεὶς μάλλον ἐμοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ πραγματοποιήτους τοὺς μεγάλους καὶ ἡνιχλοὺς σου σκοπούς. Θέλω νὰ συμμερισθῶ τοὺς ἀγῶνας σου, τὰ παθήματα σου, τὰς στενοχωρίας σου καὶ τὰς λύπας σου καὶ νὰ πάθω καὶ ἀποθῶσον μετὰ σοῦ. Ταῦτα εἶναι, ὅσα διακαῶς αἰσθάνομαι ἂν αὐτὰ εἶναι ἔρως, κρινάτω ἡ καρδία σου, ὦ ἀγαπητὴ Περίκλειε.

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ Ἀσπασία, ἐκίνη ἐπιχαριστῶς τὴν ὠραίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ Περικλέους, ἀμοιβάτον δὲ γλυκὰ καὶ τρυφερῶν φιλῆμα ἤνωσε τότε εἰς αἰωνίαν ἀγάπην δύο μεγάλας καὶ εὐγενεῖς καρδιάς.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΓΕΒΙΤΣ

Q U O V A D I S ?

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ὁ κείνος μὲ ἀγρυφῶν λύραν ἀνὰ χεῖρας ἐπροχώρησε μετὰ τὸ μέσον τῆς κονίστρας καὶ ἤρξατο νὰ ψάλλῃ, ἀφοῦ ἐπὶ στιγμήν, ὥσει διὰ νὰ ἐλθῇ ἡ ἐμπνευσις, εἰρήσιν. Ἐπειτα ἤρξατο νὰ ψάλλῃ παραβάλλον τὴν συμφωνίαν τῆς Ρώμης μετὰ τὴν συμφωνίαν τῆς Τροάδος. Αἱ Ἑστιάδες ἐδάκρυον καὶ τὰς ἐμμεῖτο ὁ λαὸς, ὁ ὅποιος ἔπειτα ἐξεροφῶν εἰς ἐπιευφημίας. Ἐξώθεν ἠκούετο ὁ θόρυβος τῶν ἀμαξῶν ἐφ' ὃν ἐροφωτόντο τὰ ὑπόλοιπα τῶν πτωμάτων ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδίων.

X

Τὸ θέαμα ἐτελείωσε καὶ τὸ πλήθος ἔφυγεν. Ὁ Πετρόνιος καὶ ὁ Βινίκιος ἐπανελθόντες εἰς τὸν οἶκόν των εὐφρέθησαν πρὸ ἀνθρώπου ὅστις ἠρώτησε:

- Πού εἶπε ὁ εὐγενὴς Βινίκιος;
- Ἐγὼ. Τί θέλεις;
- Εἶμαι χριστιανός, Ναζαῖρ ὁ υἱὸς τῆς Μυριάμ. Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ σοὺ φέρω νέα ἀπὸ τὴν Λυγίαν. Ζῆ. Ὁ Οὐρσος μὲ στέλλει νὰ σοῦ εἶπω, αἰθένα, ὅτι εἰς τὸν πურτόν τῆς ἰατρικῆς τὸν Κύριον καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸ ὄνομά σου.

— Δόξα τῷ Χριστῷ. ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μὴ τὴν ἀποδοῦν. Ὁδήγησε τὸν χριστιανὸν εἰς τὴν βιβλιοθήκην ὅπου ἦλθε καὶ ὁ Πετρόνιος, ὁ ὅποιος ἤρξατο νὰ ἐρωτᾷ τὸν υἱὸν τῆς Μυριάμ.

- Πόθεν εἶσαι, φίλε μου;
- Εἶμαι Γαλιλαῖος, αἰθένα.
- Θέλεις νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Λυγία;
- Καὶ ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνω ἀμέσως, ναί.
- Ὁ Βινίκιος ἔλαβε τὸν λόγον.
- Εἶπε εἰς τοὺς φίλους νὰ τὴν τοποθετήσωσιν μέσα εἰς φέρετρον, ὅσα νὰ ἦτο νεκρὰ. Εὐρὸς τοῦ ἀνθρώπου οἱ ὅποιοι μαζί σου θὰ τὴν σκώσουν τὴν νύκτα. Παρέχει θὰ εὐρετε ἀνθρώπους μὲ ἐν φορεσίον καὶ θὰ τοὺς παραδώσετε τὸ φέρετρον. Θὰ ὑποσχεθῆς εἰς τοὺς φίλους τὸσον χρῆσόν, ὅσον ἔλαστος ἐμπεροὶ νὰ φέρῃ εἰς τὸν μανδύαν σου.
- Εἶπε ὁ Χριστὸς νὰ τῆς ἀποδώσῃ τὴν ὑγίαν σταν θὰ ἐλευθερωθῇ, εἶπε ὁ υἱὸς τῆς Μυριάμ.

— Πιστεύεις ὅτι οἱ φίλους θὰ δεχθοῦν; ἠρώτησεν ὁ Πετρόνιος.

- Ναί, εἶπε ὁ Βινίκιος. Οἱ φίλους ἐσυμφώνησαν νὰ τὴν ἀφήσωσιν νὰ φέρῃ. Θὰ δεχθοῦν ἐυλόγησον καὶ τὴν πάμφωρον ὡς νεκράν.
- Ἐπάρχει ἔρως, εἶπε ὁ υἱὸς τῆς Μυριάμ, ὅστις πιστοῖται ὅτι ὅσους ἐξάγομεν εἶναι νεκροί. Ἐμεῖς χρῶστο σίδηρον τοὺς καιεὶ τὰ πρόσωπα. Ἐνα ὅμως χρυσοῦν νόμισμα θὰ τὸν πείσῃ νὰ μὴ ἐγγίῃ παρὰ τὸ φέρετρον.
- Πρέπει ὅλοι, ἐσκέπτετο ὁ Πετρόνιος, νὰ πιστεύουσιν ὅτι ἡ Λυγία ἀπέθανεν. Δὲν ἔχει ποιθεῖν εἰς ἐν ἀπομακρυσμένον γῆμα ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸν ὅποιον νὰ ἠμπορῇ νὰ τὴν στείλῃ ἀσφαλῶς.
- Ναί! Εἰς τὰ ἔρη, πλῆσιον τῆς Καριόλας ἔχω ἕνα ὑποτακτικόν, ὁ ὅποιος μὲ ἐκροτοῦσεν παιδίον εἰς τὰς ἀνάγκας του καὶ ὁ ὅποιος εἶπε πάντοτε ἀφοσιωμένος.

Γράψε του νὰ ἐλθῇ αἶσιον. Θὰ στεῖλω ἀμέσως ἕνα ταχυδρόμον. Ὅλιγας στιγμὰς ἔπειτα εἰς δούλους ἀνεχώρη ἐφίπτος εἰς Καριόλαν καὶ τὴν ἐπαύον ὁ Νίγετ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ Βινίκιου ἔρχετο ἀφοῦ ἀφῆκε εἰς ἐν καπιτέιον ἔξω τῆς πόλεως τὸ φορεσίον καὶ τοὺς τέσσαρας δούλους τοὺς ὁποίους εἶχε φέρῃ. Συνειληθῆ ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος εἰς τὴν θέαν τοῦ νεαροῦ τὸν κυρίου, ἐπίκει τὰς χεῖράς του καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅταν ὁ Βινίκιος τῷ διηγήθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο ἠρώτησε:

- Λοιπὸν εἶνε χριστιανὸς;
- Καὶ ἐγὼ χριστιανὸς εἶμαι, ἀπήντησεν ὁ χιλιάρχος.
- Ἐξαριστό, Χριστέ, διότι ἀφῆρεςε τὸ σκότος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ ὅποιοι μοὶ εἶνε προσφιλέστατοι εἰς τὸν κόσμον, εἶπε κλαίον ὁ Νίγετ. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ Πετρόνιος καὶ ὁ υἱὸς τῆς Μυριάμ. Ἐφερον καλὰς εἰδήσεις. Ἐν πρώτοις ὁ ἰατρὸς Γλαυδὸς εἶχε βεβαιώσῃ ὅτι θὰ εἶναι ἡ Λυγία, ὅσον ἀφορὰ τοὺς φίλους καὶ ἐκεῖνον ὁ ὅποιος μὲ τὸ θερεμὸν τὸν σίδηρον ἐπιστοποιεῖ τὸν θάνατον τῶν χριστιανῶν, αὐτοὶ εἶχον ἀγορασθῆ, ὅπως καὶ εἰς βοηθὸς ἄττυς ὀνομαζόμενος.
- Ἡνοῖζαμεν ὅπῃς εἰς τὸ φέρετρον καὶ ἀρκεῖ νὰ μὴ στενάζῃ ἡ νὰ μὴ εἶπῃ καμμίαν λέξιν καθ' ἣν ὠραν θὰ περνώμεν ἐμπαρὸς ἀπὸ τοὺς Πρωτομανίους, εἶπε ὁ νέος.
- Θὰ πάθων πολλά πτόματα ἀπόνις; ἠρώτησεν ὁ Πετρόνιος.

ΛΙΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΛΙΓ' ΟΛΛ

Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΒΥΡΩΝ,"

Τὴν 20ῆν Μαΐου, ἡ γνωστὴ Καλλιτεχνικὴ καὶ Φιλολογικὴ Σύλλογος ἡ «Βύρων» εἶδε ἄλλην καλλιτεχνικὴν ἑορταίαν, ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀρμύνης ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου, τῆ συμπαροῦς τῆς Στρατ. Λέσχης καὶ τοῦ Ὀπλομαχικοῦ Συλλόγου ἐν τῇ ἡλεκτροφωτιστῇ κήτῃ Ἀρνούτιου. Εἶνε περιττόν ν' ἀναφέρῃ τις τὰς ἐπιτυχίας τὰς ὁποίας ἐσημείωσα ἡ ἑσπερὶς αὕτη καὶ τὰ κατὰ τὴν προτέραν ὄρασον τοῦ ὄς εἰρηται, ἀρίστου λειτουργούντος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ συμπροῦς νέου κ. Ἀδρ. Μαρκελλίου συμπροῦς, ἰδίως πᾶς ἐπαινος ἡ ἴητο μικρὸς ἕναυα τῶν τῶσον πλεονεκτημάτων αὐτοῦ. Ὁ Σύλλογος «Βύρων» ἀποτελεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ φοιτητῶν καὶ καλλιτεχνῶν, σκοπὸν ἔχόντων τὴν ἠθικὴν ἀνάπτυξιν καὶ εἰ δυνατόν τὴν ἐμφύσησιν ἰδεῶν τινῶν, μεταξῶ τῆς καθ' ἡμᾶς νεότητος. Τὸ προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου ἀποτελοῦσαν οἱ κ. Α. Μαρκελλίος Πρόεδρος, Εὐστ. Στεφάνου ἀντιπρόεδρος, Παν. Γρηγοράτος ταμίας, Στ. Χιλιανδίνης γεν. γραμματεὺς, Χ. Ἐλευθερίου εἰδικὸς καὶ Σύμβουλοι οἱ κ. Π. Πασιγιάλης, Ἀντ. Μαργαρίτης καὶ Β. Βασιλάκης, Ἐφόρος ὁ κ. Πέτρ. Τζαβάρης τῶς Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου. Μέλη δὲ οἱ κ. κ. Ἐρν. Πρίντιξης, Κ. Κοκορόπουλος, Ν. Νούσης, Δημ. Βενδέτης, Ἀγ. Χουτόπουλος, Χαρ. Αμπεράκης, Κ. Πρίντιξης, Θ. Σατολάς, Θεμ. Αμπεράκης, Ὁδ. Λέκκις, Θ. Κοριαζίδης, Π. Κονδύλης, Δημ. Βαλδουγιάννης, Ν. Καλογερόπουλος, Χ. Παναγιώπουλος, Π. Πασιγιάτης κτλ. καὶ ὁ ὑποφαινόμενος. Οἱ δὲ κ. κ. Γ. Ἀλεξίου καὶ Ν. Ακαθιώτης εὐγενῶς καὶ πάντοτε συνεργάζονται μετὰ τοῦ ἡμιτέρου Συλλόγου.

ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Ο "ΒΥΡΩΝ,"

ἠθικὴν Ἐθνικὴν Ἐπιστρατεύσεως τοῦ 1ου Τάγματος τῶν Εὐζώνων διὰ 2300 ἄνδρας. Ἀναγίεται ἐν Κορίνθῳ πλησίον τοῦ Στρατοῦς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μετώπου καὶ παραλλήλως τῶν δύο ἀσκηθρομικῶν γραμμῶν Πατρῶν καὶ Νεοπλῶν. Εἰς τὴν φωτογραφίαν φαίνεται ὁ Συνταγματάρχης τοῦ Μηχανικοῦ κ. Νικ. Σχινάς, Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Μηχανικοῦ, ὅστις ἐπιθεωρεῖ τὴν ἐργασίαν, ὁ διευθύνων τὴν ἐργασίαν Ὑπολοχαγὸς τοῦ Μηχανικοῦ κ. Κωνσ. Κουρουτσόπουλος καὶ ὁ ἐργολήπτης κ. Ἰωάννης Α. Γεωργιαντῆς.

Τὸ κτίριον ἔχει φθάσει εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἡ τέλῃ ἢ λοξευτὴ κορυφῆς, ἄνωθεν ἡ γαίη Ἀττικὴν, οἱ δὲ πύργοι ἡ δὲ ἀσκαλομένησι εἰσὶ περὶ τὸ 1,μ.70 Εἶνε ἡ μόνη ἀποθήκη εἰς τὴν ἡ γίνονται πύργοι. Εἶνε δὲ ἡ πλέον προχωρημένη ἀπὸ ὅλα τὰ ἔκταλόμενα στρατ. κτίρια.

ΤΑ ΑΙΘΙΑ ΓΕΛΟΙΑ

Πάντοτε ὑπῆρξαν γελοία τὰ ἔξῃς: Ἡ σοβαρὸς ἀμαθία. Τὸ προσατευτικὸν ὄφρος. Ἀθῆν ἀληθινὰ εἰς ψεύτικα μαλλιά. Ἀθῆν ἐξ ἀπαγγέλματος καλλωπιστῆς. Γουεῖς τὰς εὐφραγίας τοῦ μικροῦ τωνεκθιαζόντες. Ἐμπροσθε ἑωτοτροπῶν εἰς πλάτῃς τοῦ. Ἡ ἐπιγνησις κατορθώματος ἢ ἐπιτυχίας. Ὁ θυμὸς ὅταν θέλῃ.

Ἡ ἀνάγκη εἰς φίλους. Ἐθυβολογία ἐπαναλαμθανομένη. Πολυταλῆς πένθημος ἔνδυμασία. Σύζυγος νυστάζων ἐν χορῷ. Ἀδάμαντες εἰς δακτύλους με πνεθηφοροῦντα νόγια...

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ὑπὸ τοῦ κ. Φιλ. Στεφανίου, καθηγητοῦ τῆς Χημείας ἐν τῇ Πρακτικῇ Λυκαίῳ, ἐξεδόθη χρησιμώτατον διὰ τὰς οἰκογενεὰς βιβλίον ἡ «Πρακτικὴς ὁδηγὸς τῶν οἰκογενεῶν πρὸς διατήρησιν τῶν τροφίμων», μετ' εἰκόνων. Κάθε οἰκοδόποινα ὀφείλει νὰ ἀποκτήσῃ τὸ βιβλίον αὐτό.

ΕΙΣ ΝΕΟΝ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

Σ' ὅλα σου τὰ φροσῖματα, οἱ βλέπω πηθίζεις, καὶ με στυμμένον μύστακα τὸν κόσμο φοβερίζεις... Κανένα ὄπον οὐσῖμαζε ἐγγῶμος ὁ Λαβῆνας, κ' εἶπεν: Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος εἶν' ὁ χοροὺς κείνος.

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

ΛΙΑΗ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ

Ἔσσαρες μαθήτρια τοῦ Ὑδείου, διδασκόμεσαι ὑπὸ τῆς κ. Φερράδης, ἐξετέλεσαν πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα γαλλικὰ μελοδραμῖα τὸ Mariage aux lanternes τοῦ Ὁσφραμπᾶ. Ἡ πρώτη αὕτη ἀπόπειρα τοῦ Ὑδείου γενικῶς ἐπέτυχεν, καθόσον ἡ ἀναλαβούσα νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολον αὐτὸ ἐγχείρημα κ. Φερράδης ἠρχύσῃ νὰ εὐχρὴ μαθήτριας αἰτινας νὰ εἶναι εἰς θέαν νὰ τὴν ἐνοήσουν,

ΠΥΡΡΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ

Η ΝΕΑ ΥΦΗΓΗΤΡΙΑ

Ἐτέθη τὸ ζήτημα: Ἀνάγκη αἱ γυναῖκες νὰ γίνονται τοῦ Πανεπιστημίου ὑφῆγητρία; Ἀφορμὴν εἰς τὸ ζήτημα εἶδον ἡ ὑπὸ τῆς ἐξ Ἀλεξανδρείας διακεκριμένης ἰατροῦ κ. Ἀγγελικῆς Παναγιωτάτου.

Μετὰ θαυμασίαν διάλεξιν τῆς ἐν τῇ «Παρνασσῷ» καὶ ἀνακοίνωσιν τῆς πρὸ τῆς Ἱατρικῆς Ἐταιρίας, πολὺ ἐκτιμηθεῖσαν, ἡ κυρία Παναγιωτάτου ἔθεσεν ὑποψήφιστον δι' ὑφῆγητικὴν ἔθραν ἐν τῇ Ἐθνικῇ Πανεπιστημίῳ καὶ ἔφερε πρὸ δουλῆματος τοῦς σοφοὺς τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς. Ἀπέκτισεν ἐπιτυχίως τὸν τίτλον τῆς ὑφῆγητριάς καὶ ἐξεπρόβησε συγχρόνως μίαν θέαν ὑπὲρ τοῦ γυναικείου στρατοπέδου. Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἴη ἡ κυρία Παναγιωτάτου εἶνε θερμὴ φίλῃ τὴν συγχάριαι.

ΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΚΤΙΡΙΑ

Ἡ φωτογραφία ἐγένετο τὴν ὄην Μαΐου 1908 παρὰ τοῦ Λοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ κ. Χριστ. Δελακέρτα παριστᾶ δὲ τὴν ἀνεγειρομένην Ἀπο-

ΤΑ ΝΕΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΚΤΙΡΙΑ

ὅπου εἶναι καὶ τὸ ὀστωδέστερον, καθόσον καὶ ἡ τελευταία διδασκαλία ἀποβαίνει ἄκαρπος ἐὰν μὴ εὐχρὴ καὶ τὸ ἔδαφος γόνιμον. Καὶ εἰς τὴν παροῦσαν περιστάσιν τὸ ἔδαφος ὑπῆρξε ἐκ τῶν γονιμωτέρων ἰδίως καὶ αἱ τῶσσαρες δεσποινίδες, αἵτινες ἀνάλαβον καὶ ἐξετέλεσαν τὸ χροτισμὸν μελοδραμῖων, ἐκ φύσεως ἴσαν προικισμένοι μετὰ τὰ προσόντα ἐκείνα, ἅτινα εἶναι ἀπαραίτητα νὰ εἶχῃ ὁ ἐπιχρησῶν ν' ἀντικρύσῃ τὸ φῶς τοῦ προσκλήριου.

Χωρὶς νὰ θέλω νὰ ὑποτιμῶ τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων δεσποινίδων, αἵτινες ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ μελοδραμῖκου ἀπέτελεσαν ἕνα ἑξαιρετικὸν ensemble, δὲν δυσκολεύομαι νὰ σημειώσω ἰδιαίτερος τὴν ἐπιτυχίαν τῆς δεσποινίδος Λιλῆς Χατζημιχαλῆς ἣτις καὶ μετὰ τὸ εὐστροφον καὶ λιγυρὸν τῆς φωνῆς τῆς καὶ μετὰ τὰ ἀφελῆς καὶ φυσικὸν τῆς ὑποκρισίας τῆς καθόρθως νὰ συναρπάξῃ τὸ ἀκροατήριον, τοῦ ὁποῦ τὰ ἐπαυλιημένα χειροκροτήματα ἀπυθύνοντο πρὸς τὴν μαθήτριαν ὅσον καὶ πρὸς τὴν διδασκαλίαν.

Τὸ λιγυρὸν διὰ τὰς Ἀθῆνας εἶναι ὅτι ἡ δεσποινὶς Χατζημιχαλῆ δὲλθεν ὡς μετέωρον ἀπὸ τῆς ἐρασιτεχνικῆς σκηνῆς, καθόσον μετ' οὐ πολὺ ἀπέρχεται εἰς μακροσημῆς χώρας ὅπου ἡ γλυκοτάτη αὕτης φωνή, ὑπὸ τὴν ἐπιρρίαν τῆς ἀκρας εὐκαιρίας ἣτις ἀναμένει ἐκεἶ κατὰ τὴν κάτοχον αὕτης, ἡ μεταβλητὴ ὀρτιστικὴ εἰς... Ἀ ρ γ υ ρ ὀ χ ρ ο ν.

ΛΙΑΗ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ

— Ἐ, τότε νὰ κάμωμιν συντροφιά εἶπεν ὁ διάβολος. — Δέχομαι. Ἡγγαίνε: λοιπὸν ὁ διάβολος καὶ ἐβήσκει ἕνα ἄρνι καὶ ἕνα λέοντα, ἕνα χοῖρον καὶ ἕνα πῆγνον, τὰ ἐσφαζεν αὐτὰ τὰ ζῶα, ἀνακάτωσε τὸ αἷμα τοῦς καὶ ἐποίησε τὴν γῆν. Ἀπὸ τότε ὅταν ὁ ἄνθρωπος φάγῃ τὸν καρπὸν τοῦ κλήματος εἶνε καλὸς καὶ ἡμερὸς ὡς ἄρνι, ἐὰν πῆγ κρασί φαντάζεται ὅτι εἶνε λέων, ἐὰν πῆγ σὺγνὰ γίνεται χοιρὸς καὶ ἀπεχθὴς ὡς ἂν χοῖρος καὶ ὅταν μεθύσῃ φλυαρεῖ, κουνεῖται καὶ μορφάζει ὡς ἂν πῆγνος.

ΗΛ. ΧΡΥΣΟΣΠΑΘΗΣ

Ἡ ἀστειομῖα μετὰ βαλτιουμένη διαρκῶς με εἰσαγωγὴν νεοτερισμῶν, ὀφείλει τὴν βαλτιουμένη τῶν διαφόρων ὑπερσιῶν τῆς καὶ εἰς τὰ πρόσκαιρα εἰς τὰ ὅποια εἶνε διαπιστωμένοι αὐταί.

ΗΛ. ΧΡΥΣΟΣΠΑΘΗΣ

Ὁ ἀστειομῖος τῆς καταδιώξεως.

ΛΑΕΣ, ΛΑΜΙΑ ΠΑΤΕΡΝΟΣΤΡΟ

Ὁ φιλέλλην Ἰταλὸς δημοσιογράφος.

Φιλόδοτοι εἰ νενόαξωματικοί, ἑλῆδοτικοὶ διὰ τὸ γόνιτρον τοῦ σῶματος τῶν, καταβάλλου ὑπερανθρωπῶδες προσπάθειας ἕνα μετὰ τὴν ἄλληλα μέσα τὰ ὅποια παρέχει ἡ Πολιτεία ἀνταποκρίσειν εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς κοινωνικάς.

Ἐνα ἐκ τῶν καλῶν μας ἀστειομῖων εἶνε παρουσιάζουσα σήμερον. Τὸν ἀνθρωπομοίραρχον κ. Ἠλ. Χρυσόσπαθοῦν διευθύνοντα τὸ τμήμα τῆς Καταδιώξεως. Εὐγενέστατος, παρθενικῶς σεμνός, εἶνε μαζῶ καὶ ὁ τολμηρότατος.

ὁρ καὶ ἐφευρετικώτερος διώκτης τῶν κακοποιῶν. Ἡ σύλληψις τελευταίας συμμορίας δεινῶν διαρκητῶν τῶν Κοιμηθέντων Ἀγγελοκοπούλου ἐπιτυχίῳ μετὰ κινδύνου ζωῆς καὶ ἀνταλλαγῆν πυροβολισμῶν μεταξῶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀστειομῖων ἐργαζῶν.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἐνόμισα καθῆκον τῆς νὰ παρουσιάσῃ τὸν μετρίφροντα ἀξιωματικὸν εἰς τοὺς ἀναγιώστους τῆς, εἰς ἀλαχίστην ἠθικὴν ἐνθάρρυνσιν, ἡ ὅποια ἀπὸ ὅλους μας ὀφείλεται εἰς τὰ ἄξια τῆς Πολιτείας ἔργα, τὰ ὅποια αὕτη τῶσον γλίσκερα ἀμείβει καὶ δὲν ἐνθαρρύνει ποτέ.

ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

Μία ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρους πράξεις εἶνε βέβαια ἡ ἐνθάρρυνσις τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ εἰς ἀπὸ τοὺς ὀρειωτέροις κλάδοις τοῦ αἰ λειμδοδρομῖαι.

Τὸ ἀπὸ τὰ ἑλληνοκώτερα αὐτὸ ἀγώνισμα ἔχει τήρα τὸ ἐπαμειβόμενον ἐπαθλόν του.

Εἶνε τὸ θαυμασιόν ἀργυροῦν κῦπελλον τοῦ ὁποῦ παραθέτομεν τὴν εἰκόνα καὶ τοῦ ὁποῦ ἀθλοθέτης εἶνε ἡ κυρία Θεοδώρα Χρ. Κ. Μπρισμιτζάκη τοῦ γνωστοῦ φιλάθλου.

Τὸ κῦπελλον φέρει τὴν ἐπιγραφήν: Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπικῶν Αγώνων — Εἰς τὸν ἐν τοῖς Λεμβοδορμῖαις ἀγώνισμα — Κατὰ τοῖς Πανελληνίους νικητῶν Σύλλογον — Τὸ ἐπαμειβόμενον ἐπαθλόν τοῦδε προσφέρει — Ἀθλοθέτης Θεοδώρα Χρ. Κ. Μπρισμιτζάκη. — 14 Μαῖου 1908.

Μία ὀρειά γυναικεία πρωτοβουλία. Ἐφέτος τὸ ἐπαθλόν ἔλαβεν ὁ Ὀμιλος τῶν Ἐρετῶν Πειραιῶς.

ΤΟ ΑΜΠΕΛΙ ΤΟΥ ΝΩΣ

(Παράδοσις)

Ὅταν ὁ Νῶς ἐφύττω, τὸ ἀμπέλι του τὸν ἐπλησασεν ὁ διάβολος καὶ τὸν ἠρώτησε τί κάμνει.

— Φυτεύω ἀμπέλι. — Καὶ τί χρησιμεῖ: ἕνα ἀμπέλι; — Οἱ καρποὶ του εἶτε ξηροὶ εἶτε χλωροί, εἶνε γλυκασκὶ καὶ τὸ κρασί εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.

ΕΙΣ ΚΑΤΧΗΜΑΤΙΑΝ

Καὶ τὸ βυζὶ τῆς μάνας σου με δίχως δόντι στόμα, οὐδὲν παληκάρι ἀπόρητο ἐδάγκανες ἀέματα! Ἀπὸ μικρὸν οὐ τῶδεῖς πῶς δὲ γενῆς ξεφτεῖ... Τὶ κοίμα μόνον πῶς ὁ ἐχθρὸς δὲν σήκωσε τὸ χεῖρ...

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

ΤΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΣΑΣ

Ὁ Ἀυτοκράτωρ Ἰωσήφ ὁ Β' περιεθεῖν τὴν ἐμπικρατίαν τοῦ συνειθῆζε νὰ προγγήται τῆς ἀκολουθείας του διὰ νὰ βλέπῃ ὡς ἀγνωστὸς ἀνεπώτερον τὰ διάφορα μέρη.

Φθάνει εἰς μίαν κώμην κάποτε καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σταθμὸν ἵσχυσε δὲ νὰ ἐρωτῆται μόνος του. Ἦλιθε καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ταχυδρομικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ὑποβάλλῃ εἰς ἀνάκρισιν.

— Μήπως εἶσαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἀυτοκράτορος; — Ναι. — Καὶ τί δουλειὰ κάμεις κοντὰ του; — Ἐγὼ εἶμαι πῶς ἐρωτῶ τὴν Μεγαλειότητά του.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΜΑΣ

Ὁ Θεὸς ἐνθρονησμένος σὲ Ὀρθάνιον Παλάτι τὰς ἡμέρας τῶν ἀστειῶν εἰς τὰς χεῖρας του ἐκράτει. Μὲ τὸ τηλεσκοπίον του εἶδε κάποιον μακρινὰ καὶ τῆς μακροτάτης γῆς μας τὸν πλανήτην νὰ γυνῆ, Ἐνα ἕνα τοὺς λαοὺς τῆς κῆταξε μετὴν ἀράδα, καὶ τὴν κεφαλήν του οἶσιν, εἶπε βλέπον τὴν Ἑλλάδα: Ἄν ἡξεύσῃ τὸ τί κάμνει ὁ μορὸς αὐτοῦ λαοῦ, νὰ μὴν ἡμ' ἕνας Θεός!'

Πλέοντα ζωῆς πνεῖδα καὶ μετὰ ὅμοια ομοίμια τὸν ὀδήγησεν ἡ χεῖρ μου εἰς ἀκίματον λιμένα. Μόλις ὄρασε γαλιῆρην καὶ ἀνάπανον νὰ χοίρη, καὶ ἰδοὺ τῆς ἡσυχίας τὸν ζυγὸν δὲν ὑποσέει. Νὰ τὸν γασφαλίζον κἀν ἄρχισαν μ' ἀσυνείδηται καὶ αὐτὸς νὰ γλυκοκίτῃ ραδιοῦργον ρουθεσίας. Ἄν ἡξεύσῃ τὸ τί κάμνει ὁ μορὸς αὐτοῦ λαοῦ, νὰ μὴν ἡμ' ἕνας Θεός!'

Κἀποὶ ταῦτι τετιῶνω, καὶ ἀκούω τῶν ἀνθρώπων Ταῖς ἀστεῖας προσευχάς: Ἐνας ἦμιον γυροῦει, ἄλλος ἀκούει βορῆας, καὶ ἄλλος μετὰ ζῆτι τοῦ ἄλλου νὰ διαδεχθῆ τὸν τόπον. Ὁ καθὲς ἐνόσιόν μου τὰ ἐγγλήματά του φέρει, καὶ συνέροχόν του θέλει ὡς κ' ἐμὲ νὰ καταφέρω. Ἄν ἡξεύσῃ τὸ τί κάμνει ὁ μορὸς αὐτοῦ λαοῦ, νὰ μὴν ἡμ' ἕνας Θεός!'

ΑΛ. ΣΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΕΠΑΘΛΟΝ ΤΩΝ ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΜΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Σεμνή τελετή εφορτάσθη εις τὸ στοργικὸν κατάστημα τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Χατζη-Κώνστα, ἡ πενήκονταετηρίς ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς του.

Τὸ κατάστημα μόλις ἰδρυθὲν ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἐγκατεστάθη εἰς τινὰ ἰδιωτικὴν οἰκίαν, ἔπειτα δὲ τῷ 1856 εἰς τὸν τόπον ὅπου εὐρίσκεται τώρα.

Ἐκτοτε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἀνδρῶν, οἱ οὗτοι ὁ Γεώργιος Σταύρου, ὁ πρῶτος Πρόεδρος τοῦ Ἀδελφάτου καὶ ἄλλοι καὶ μετὰ τὰς εὐεργεσίας τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, ὅστις καὶ Προστάτης τοῦ ἰδρύματος εἶνε, τῶν ἀειμνήστων Βρανα, Παπαφῆ, Συγγροῦ, Δήμα, Ἡλιάδου, Σεβαστοπούλου καὶ ἄλλων, ὡς καὶ τῆς ἐν Τεργέστη ἐριτίμου χήρας κ. Ἑλένης Γ. Χατζη-Κώνστα τὸ ἴδρυμα προόδευσεν, ἐπέξετάθη, διοργανώθη τελείως, συντηρεῖ καὶ σώζει ἀτιχεῖς ὑπάρξεις, ἀποδίδουσα ἀτ' αὐτὰς πολίτας ἐγγραμμάτους, ἐφοδιασμένους μὲ μίαν τέχνην, χρησίμους.

Ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς του ἕως τώρα τὸ Ὁρφανοτροφεῖον περιέβαλε 1526 ὄρφανὰ, ὁ τωρινὸς δὲ ὁργανισμὸς του ἐξίχθη εἰς τὸ τέλειον.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελέσεως τῆς πενήκονταετηριδος ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ παριστάμενοι ἐθαύμασαν τὴν ἐντέλειαν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ καταστήματος.

Κοιτῶνες καθαροὶ καὶ εὐάεροι, πλυντήρια θαυμάσια, ἐστιατόριον ἀπαστρέπτον. Καὶ ἔπειτα αἱ τάξεις τοῦ σχολείου, ἡ αἴθουσα τῆς ἰχνογραφίας, ἡ αἴθουσα τῆς μουσικῆς, καὶ τὰ ἐργαστήρια, τὸ Ξυλουργεῖον, τὸ Λεπουργεῖον, τὸ Ὑποδηματοποιεῖον, τὸ Σιδηρουργεῖον. Μάθησις καὶ ἐργασία.

Καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου μετὰ ταῦτα. Γυμναστικὴ, ἀνθοκομικὴ, παίγνια. Μία φροντὶς φιλόστοργος ὅλα αὐτὰ διὰ τὴν ὑγείαν τῶν ὀρφανῶν, συνδυασμένα μὲ περιπάτους καὶ ἐκδρομὰς. Ζωὴ δὲ τακτικὴ ἐκεῖ μέσα. ὁ ἀειμνήστος ἰδρυτὴς τοῦ ὀρφανοτροφείου Τὸ πρωῖ, εἰς τὰς 6 τὸν χειμῶνα καὶ τὰς 5.30' τὸ καλοκαίρι, ἔγερσις. Ἡμίσεια ὥρα διὰ τὴν καθαριότητα, τὴν προσευχὴν καὶ τὸ πρόγευμα. Μία ὥρα γυμναστικὴ καὶ ἐργασία ἔπειτα τριώρος καὶ ἕως τὸ μεσημέρι μουσικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἢ ὀργανικὴ. Τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὴν μίαν τὸν χειμῶνα καὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν τὸ θέρος ἐργασία πάλιν, ἰχνογραφία, καθαριότης, μαθήματα ἐπὶ δύο ὥρας καὶ ἀνάπαισις.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ ΧΑΤΖΗ-ΚΩΝΣΤΑ

Εἰς τὴν σεμνὴν αὐτὴν τελετὴν παρέστη ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς, μετὰ δὲ τὸν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου τελεσθέντα ἀγιασμόν, ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων, Πρόεδρος τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ Ὁρφανοτροφείου, κ. Σπ. Μερκούρης ἐξεφώνησε τὸν ἀρμόζοντα λόγον.

ΓΕΩΡ. ΧΑΤΖΗ-ΚΩΝΣΤΑΣ

ΣΠΑΘΙ - ΠΟΥΓΓΙ

*Ὀδὸν τὸν κόσμον γύρευα, ποῦντε καὶ ἰεβάντε,
νά 'βρω 'να φίλο πιστικὸ 'σὰν καὶ τὸν ἀπατό μου.
Δὲν ἤθερα φίλο πιστικὸ μηδ' ἀδελφὸ καλλιῶν τὸν
'σὰν τὸ σπαθῆκι μ' ἀδελφά, 'σὰν τὸ πουγγί μου φίλο.
Κι' ὅπου κανῶς καὶ πόλεμος πολέμα σὺ σπαθί μου,
κ' ὅπου 'ναὶ γάμος καὶ χαρὰ 'ξόδιαζε σὺ πουγγί μου.*
(Κρητικὸ τραγοῦδι)

ΤΟ ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου «Παρνασσὸς» ἐγένετο τῇ 11 Μαΐου Κυριακῇ, ἐνώπιον τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ πάντων τῶν ἐπισήμων, ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων διὰ τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Alliance Française ἐν τοῖς Γαλλικοῖς.

Κατὰ ταύτην ἐκ τοῦ Δραγατσεῖου ἐκπαιδευτικοῦ ἰδρύματος ἔλαβον βραβεῖον διὰ μὲ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1907 οἱ: 1) Ἀγγ. Μεταξᾶς ἐκ Πειραιῶς, βραβεῖον Α' διὰ τὴν γραμματικὴν. 2) Κρίτων Εὐ. Δηλαβέρης ἐκ Πειραιῶς, βραβεῖον Β' διὰ τὴν ὀρθογραφίαν. 3) Γεώργ. Βασιλειάδης ἐξ Ἀλεξανδρείας, Mention honorable γραμματικῆς, 4) Ἀγγ. Σ. Μεταξᾶς, Mention honorable ὀρθογραφίας.

Διὰ δὲ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1908 οἱ τέσσαρες προσελθόντες: 1) Κρίτων Εὐ. Δηλαβέρης, hors concours ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ, βραβεῖον Β' ἐν τῇ γραμματικῇ. 2) Ι. Δ. Τζόγιας, ἐκ Τριπολίτιδος, Mention honorable ὀρθογραφίας. 3) Γ. Α. Στεμιτσιώτης, ἐκ Πειραιῶς, Mention honorable γραμματικῆς. 4) Κ. Ζησιδάκης, ἐξ Ἡπείρου, Mention honorable ὀρθογραφίας.

Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος ἔσχεν ἀριστα ἀποτελέσματα, διαγερεθείσης τῆς ἀμύλλης μετὰ τῶν μαθητῶν. Συγχαίρομεν καὶ τοὺς ἐπιτυχόντας καὶ διὰ τοὺς καρποὺς τοῦ Δραγατσεῖου, ὅτε ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου, ἀξάνει τὴν ἐργασίαν, προσθέτων α' τὰς ἐν τμήματι ξένων γλωσσῶν, ἐμποσίον, πρῶτικὸν γνώσεων, διὰ τοὺς ἀπὸ τοῦ Σχολαρχείου καὶ πέραν ποιοῦντας νὰ τραπέσσι πρὸς ταῦτα κατὰ τὸ οὔστημα τῆς Ροβερτεῖου σχολῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

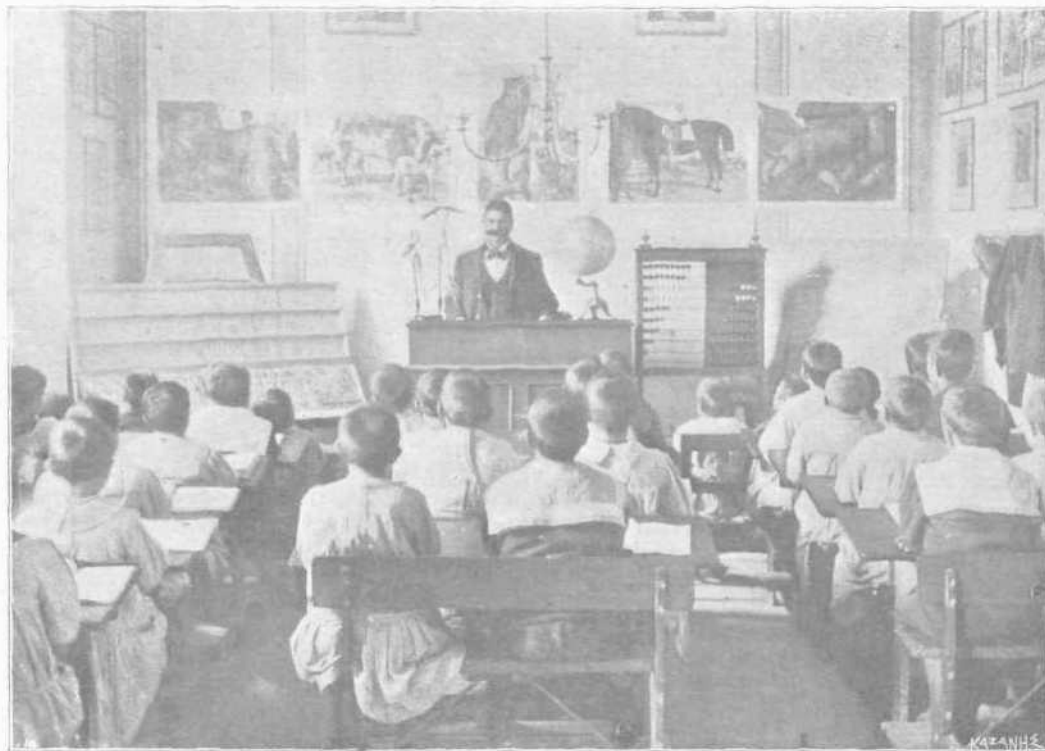
ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Μία μόνη ὑπόχρη ἐδνυχία, ἡ τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ καθήκοντος, μία μόνη παρηγορία, ἡ τῆς ἐργασίας, μία μόνη ἀπόλαυσις, ἡ τοῦ καλοῦ.

Καθὼς ἐν καιρῷ θέρους πρέπει νὰ ἐτοιμάζομεν τὰ τοῦ χειμῶνος, οὕτω κατὰ τὴν νεότητα πρέπει νὰ φυλάττωμεν τὴν σωφροσύνην ὡς ἐφοδίου διὰ τὸ γῆρας.

Διὰ τῆς ἐργασίας ἀπαλασσοῦμεθα ὁποῖα μεγάλα δεινὰ. Ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν, τὴν κακίαν καὶ τὴν ἐνδειαν.

Ἡ κολακεία εἶνε ἡ δύναμις τῶν μικρῶν καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν μεγάλων.

ΤΟ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ.—ΜΙΑ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΕΝ ΩΡΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ